

တနင်္လာ

အသက္ကပါနီဒဂ

၁၂၀

တနင်္လာ ၂၀၁၉

შემდგენელი დიმიტრი ხვთისიაშვილი

ტექსტში გამოყენებულია ფრაგმენტები
ნაწელი ზოტიკიშვილისა და მარინა გაბრიჭიძის
საგაზეთო ინტერვიუებიდან თამარ სხირტგაძესთან

ქართული ბიოგრაფიული ცენტრი 2019

თამარ სხირტლაძე
XX საუკუნის 40-იანი წლები

მსოფლიო თეატრის ისტორიას არაერთი მაგალითი ახსოვს, როცა უკვე დაპრძენებული, ჭარმაგ ასაქში მყოფი მსახიობები საბენეფისო როლებს ამზადებენ და მათი სცენაზე გამოსვლა ერთგვარ რიტუალს ემსგავსება ხოლმე. წესით ეს ასეც უნდა იყოს, რადგან ვარსკვლავი მსახიობის ხილვა სცენაზე განსაკუთრებულ მოვლენად იქცევა ხოლმე მაყურებლისთვის, ასეთი შემთხვევისას ყურადღება ექცევა მსახიობისადმი მაყურებლის სიყვარულს, პატივი მიეგება მის განვლილ გზასა და დამსახურებას, თუმცა არსებობს შემთხვევები, როდესაც ამა თუ იმ ვარსკვლავ მსახიობს ნებისმიერ, თუნდაც ერთობ ხანდაზმულ ასაქშიც კი არ ასვენებს ახლის ქმნის უნარი და მისი საქმიანობა არაფრით გამოიჩინება ხოლმე სარეპერტუარო თეატრის არტისტის ყოველ-დღიური საქმიანობისგან.

ასეთ შემთხვევებში ერთი შეხედვით თითქოს მოვლენა უფერულდება და ყოველდღიურობაში გადადის, თუმცა თუ ღრმად გავაანალიზებთ ამ საკითხს, აღმოვაჩინთ, რომ ყოველდღიური შეხება გვაქვს დიდ პროფესიონალიზმთან, დიდ გამოცდილებასთან და აქედან გამომდინარე მაყურებელთა თუ დარგის სპეციალისტთა სიყვარულთან და პატივისცემასთან.

თამარ სხირტლაძე
2019 წელი

ქართულ თეატრს ახსოვს მხცოვანი მსახიობები ქართულ სცენაზე. ქალბატონი ელისაბედ ჩერქეზიშვილი გასვლითი წარმოდგენის წინ ავტობუსის გაჩერებასთან გარდაიცვალა უკვე ღრმად მოხუცებული, ბატონი ნიკო გოცირიძე სამოც წელზე მეტსანს იღწვოდა ქართულ სცენაზე, დიდი ქალბატონი ვერიკო ანჯაფარიძე, რომლის სასცენო მოღვაწეობის 70 წლისთავი საზეიმოდ აღნიშნა ქართულმა საზოგადოებამ, ქალბატონი მედეა ჩახავა 68 წელი იდგა სცენაზე და მისი სპექტაკლების სანახავად სპეციალურად დადიოდნენ რესთაველის თეატრსა თუ სამეფო უბნის თეატრში და ასე შემდეგ და ასე შემდეგ.

დღეს ქართული თეატრის სცენაზე არაერთი ხანდაზმული არტისტი დგას და კვლავ ახალგაზრდული ენერგიითა და შემართებით ცდილობს მაყურებელთა გულების უწინდებურ დაბყრობას, თუმცა მათ შორის ერთი გამორჩეული ქალბატონი იუბილარია – მას დაბადების 90 წელი შეუსრულდა, სასცენო მოღვაწეობის 72-ე სეზონს ასრულებს და კვლავ ძიებისა და ახალ როლთან შეხვედრის დაუოკებელ წყურვილს განიცდის.

საქართველოს სახალხო არტისტი, სახელმწიფო პრემიის ორგზი-სა და ვერიკო ანჯაფარიძის სახელობის პრემიის ლურჯეატი, ღირსების ორდენის კავალერი, „ხელოვნების ქურუმის“ ტიტულის მფლობელი, „ქართული თეატრის ვარსკვლავი“, ქალაქ თბილისის საპატიო მოქალაქე თამარ სხირტლაძე 80-ზე მეტი სცენიურისა და 50-ზე მეტი კინოგმირის განმსახიერებელი არტისტია. ამას გარდა იგი მონაწილეობდა ხუთ მრავალსერიან ტელესერიალში, უამრავ რეკლამაში, ბენეფისში, შემოქმედებით თუ საიუბილეო სალამოში. არასდროს უთაკილია სტუდენტ-რეჟისორებთან თანამშრომლობა და საკურსო თუ სადიპლომო ფილმებსა თუ სპექტაკლებს თუ გავყვებით მის ანგარიშზე სუფთა სტატისტიკურად 200-ზე მეტი ნაშუმევარი იქნება... თუმცა მხოლოდ რაოდენობა რომ არ განსაზღვრავს ხარისხს, ესეც ყველასათვის ცნობილია...

სწორედ ხარისხზე მინდა მოგახსენოთ...

1981 წელს მარჯანიშვილის თეატრის სცენაზე რეჟისორმა თემურ ჩხეიძემ განახორციელა ლეო ქიაჩელის ცნობილი რომანის „ჰაკი აბბა“ მიხედვით შექმნილი სპექტაკლი. ქართული თეატრის ნამდვილი თანავარსკვლავედი მონაწილეობდა წარმოდგენაში: ოთარ მელვინე-თუხუცესი, ირაკლი უჩანევიშვილი, ნოდარ მგალობლიშვილი, ტარი-ელ საყვარელიძე, იაკობ ტრიპოლსკი, ზურაბ ლაფერაძე... სხვანი და სხვანი... და ამ თანავარსკვლავედში მარგალიტივით ბრწყინავდა შოუპარ მარშანის ორწუთიანი ეპიზოდი, თამარ სხირტლაძის შესრულებით. კონსტანტინე სტანისლავსკის ცნობილი ფრაზის – არ არსებობს დიდი და პატარა როლი, არსებობენ დიდი და პატარა მსახიობები – ცოცხალი დადასტურება იყო ეს ეპიზოდი. სწორედ ამ ეპიზოდის შემდეგ შევიყვარე ქალბატონი თამარი, როგორც მსახიობი და ბედმა გამიღიმა, რომ მან ჩემი ორი სპექტაკლიც დაამშვენა მარჯანიშვილის სახელობის თეატრის სცენაზე.

ყველაფერი კი ასე დაიწყო...

თამარ სხირტლაძე

დავიბადე ლაგოდეხში. რატომ გადაწყვიტა მამაჩემში დედაჩემის იქ წაყვანა სამშობიაროდ ჩემთვის დღემდე გაუგებარია, ჩემი და-ძმები ყველა თბილისში დაიბაზნენ, მე კი რატომძაც ლაგოდეხში გავჩნდი. მომავალში ამის გამო, ჩემი კახელი კოლეგები „ზემლიაჩკას“ მეძახდნენ, თუმცა კახელი ნამდვილად არ ვიყვავი, სხირტლაძების გვარი რაჭული წარმოშობისაა და ჩვენც რაჭველები ვართ თავისთავად.

ვორონცოვზე გავიზარდე. ჩვენს ეზოში, გორკის ქუჩაზე ქართველები, სომხები, აზერბაიჯანელები, რუსები ძებმატკილებულად ვცხოვრობდით. ქურთები მეზობელ ეზოში იყვნენ. სამზარეულო არ გვეონდა და ქალები სადილს აივანზე ამზადებდნენ, ამიტომ ვიცოდით – ვის ტოლმა, სოუზი თუ რა პერნდა. სალამობით, სამსახურიდან დაბრუნებული მამაკაცები ეზოში სხდებოდნენ, ყველას თავისი სადილი მოპერნდა და ერთად მიირთმევდნენ, მერე ქალები აალაგებდნენ, კაცები დომინოს თამაშობდნენ, ბავშვები კი სპექტაკლებს ვდგამდით. მე ამ საქმეში ძალიან ვაქტიურობდი. მამას თეატრში ხშირად დავყავდი, მაგრამ ჩემი მსახიობობა არ უნდოდა. ნანა მჭედლიძის ფილმში – „იმერულ ესკიზები“ რომ არის, ისე ხდებოდა. ეზოს წარმოდგენებში სომეხი სომხურად ლაპარაკობდა, რუსი – რუსულად და საოცრება იყო, ერთმანეთის ძალიან კარგად გვესმოდა.

ბილეთი ხუთი კაპიკი ღირდა. იმ ფულით ნაყინს ვყიდულობდით. ე.ნ. სცენის მოსაწყობად სახლიდან ფარდები გამოგვეონდა. ერთხელ დედამ გამლახა, რადგან ზენარი დავჭერი და შლეიფიანი კაბა „შევიკერე“ – ფილმში ვნახე და მომენონა. ქალალდი „გარმოშკასავით“ დავკეცე და მარაო გავაკეთე, მაღალი მინდოდა ვყოფილიყვავი და „ქუსლები“-კოჭები ფეხსაცმელს, მგონი, გულრონით (შავი იყო) მივაკარი. ასეთი რაღაცები მიყვარდა.

პირველი თეატრალური შთაბეჭდილება ჩემთვის მარჯანიშვილის თეატრის სპექტაკლი – „ურიელ აკოსტა“ იყო, მაგრამ საკმაოდ პატარამ ბევრი ვერაფერი გავიგე და გადავწყვიტე, ამ თეატრში ალარ მივსულიყავი. სამაგიეროდ, ოპერაში დავდილი ხშირად, ბალეტზე კი იმდენად ვიყავი შეყვარებული, რომ სახლში განუწყვეტლივ ვცეკვავდი. ერთმა ახლობელმა მისაყველურა კიდეც „ურიელ აკოსტა“ როგორ არ მოგეწონაო? ისევ წავედი იმ თეატრში და ახლა „მკაცრი ქალიშვილები“ ვნახე – ეს სპექტაკლი მომენონა. „ურიელ აკოსტა“ მეორედ რომ ვნახე, უკვე კარგა დიდი ვიყავი და გაოცებული დავრჩი. ისეთი ემოციები მქონდა, მთელი ლამე არ მეძინა, თან, საკუთარ თავზე ვპრაზობდი, – პირველად რატომ ვერ გავიგე მეთქი?

თამარ სხირტლაძე,
კოტე თოლორაია

შემთხვევით შეიტყო, რომ სწორედ იმ თეატრში, სადაც ასე ხშირად დადიოდა სამსახიობი ჯგუფს იყვანდა თვითონ უშანგი ჩემიძე.

შემდეგ მარჯანიშვილის თეატრთან არსებული სტუდია დავამთავრე, სადაც მომავალი მეულე - კოტე თოლორაია გავიცანი... გამოცდები უშანგი ჩემიძესთან გავიარეთ. მასთან სახლში ოთხი მოსწავლე გაგვეზავნეს. მერე გავიგე, ჩემზე უთქვამს, – ის ქერა გოგო ძალიან ნიჭიერიაო. სტუდიაში ჩემთვის პირველი სპექტაკლი „ურიელ აკოსტა“ გახდა, სადაც ვცეკვავდი. აი, ასე დაემთხვა. ზუსტად იმ სპექტაკლში შედგა ჩემი დებიუტი, რომელიც პირველად ვნახე სცენაზე. ეს იყო 1947 წელი. სტუდიის დამთავრების შემდეგ თეატრში ოთხი მსახიობი დაგვტოვეს, მათ შორის, ჩემი მეუღლეც. სპექტაკლებში პირველივე დღიდან დაკავებული ვიყავით. მე ცეკვა მეხერხებოდა და ყველა წარმოდგენაში ვცეკვავდი. და ასე ცეკვა-ცეკვით აღმოვჩნდი ბუმბერაზ მსახიობთა თეატრში.

თეატრში შალვა დადიანის „ნინოშვილის გურიას“ კაპიტალური აღდგენა იწყებოდა. სესილია თაყაიშვილი კულავ გაანაწილეს ქრისტინეს როლზე, თუმცა ქალბატონმა სესილიამ დებიუტანტი მსახიობის სასარგებლოდ როლი დათმო და რეჟისორი დოდო ანთაძე დაარწმუნა, რომ თამარ სხირტლაძე – ქრისტინე წარმოდგენისთვის, მისი ასაკიდან და გარეგნობიდან გამომდინარე, გაცილებით საინტერესო იქნებოდა.

სესილია თაყაიშვილმა თქვა, რაღა დროს ჩემი გაუპატიურებაა, აგერ ახალგაზრდა, მერცხალივით გოგოა და ამან ითამაშოსო. პარტნიორი უორა შავგულიძე – იასონი მყავდა. სწორედ გაუპატიურების ეპიზოდში, სცენაზე ისე შემეშინდა, კულისებისკენ გავიქეცი. უორამ მომკიდა ხელი და მითხრა: ნუ გეშინია, გენაცვალე, მართლა კი არაფერს გიპირებო...

სწორედ ქრისტინე აღმოჩნდა თამარ სხირტლაძისთვის პირველი მთავარი გმირი სცენაზე და პირველი წარმატებული პრემიერაც, რომელშიც ბევრმა რეჟისორმა შეამჩნია და მისი საკუთარ სპექტაკლებში განაწილების სურვილი გამოთქვა. პრაქტიკულად 72 წლიანი შემოქმედებითი ცხოვრების მანძილზე არ ყოფილა მისთვის ჩავარდნილი სეზონი. თუ თეატრში ის არ იყო დაკავებული, აქტიურად იღებდნენ კინოფილმებსა თუ სერიალებში, თუ არადა, პირიქით თეატრში აქტიურად დაკავებულობის გამო კინოსთან ვეღარ ახერხებდა თანამშრომლობას.

მოვესწარი პრაქტიკულად ყველა მსახიობს, ვინც კი მარჯანიშვილის თეატრში მოღვაწეობდა. უშანგი ჩეხიძის გარდა ყველასთან ერთად ვთამაშობდი სცენაზე, ბერის უშუალო პარტნიორიც ვიყავი, ზოგის დუბლიორიც. უშანგის ვერ მოვესწარი სცენაზე, თუმცა საამაყოდ მაქვს, რომ მისი სამსახიობო კურსი მხოლოდ ერთხელ შედგა და მე, ჩემი მეუღლე კოტე თოლორაია, თენგიზ მაისურაძე და გივა ვლადიმერაშვილი მისი ნამონაფრები ვართ. მოკლედ ცოცხალი ენციკლოპედია ვარ. ნიკო გოცირიძესთან და ელისაბედ ჩერქეზიშვილთანაც კი ვითამაშე სპექტაკლში – „რაც გინახავს, ვეღარ ნახავ“. ისიც მახსოვე ქალბატონი ელისაბედი თავისი ხელით რომ მისწორებდა ხოლმე ჩიხტიკოპს – შუბლი არ უნდა გიჩანდესო. მიხეილ ჭავარელის დადგმულ სპექტაკლში „დაჭრილი არნივი“ გიორგი შავგულიძის ცოლს ვთამაშობდი. ამ ქალთან უანდარმები მოდიან, ხეზე აკავენ და აიძულებენ თქვას, სად არის მისი ქმარი. ქალი ყვირის, კივის, თან, ამბობს – ვაიმე, ჩემო ქმარ-შვილო. უორამ ერთი ათვერ მაინც გამიმეორა სცენაზე გასვლის წინ, კულისებში: იცოდე, „ცოლ-შვილო“ არ თქვაო. მეც ვეთანხმებოდი, – კი, ბატონი უორა-მეთქი, ცოლ-შვილის როგორ ვიტყვი, ქმარ-შვილო უნდა ვთქვა მეთქი. მოკლედ იმდენჯერ გამიმეორა, რომ გავედი სცენაზე და „ცოლ-შვილო“ არ ვიყვირე? უორა ჩაბჟირდა...

გიგა ლორთქიფანიძემ დადგა „სასტუმროს დიასახლისი“, სადაც სერგო ზაქარიაძე და ვერიკო ანჯაფარიძე თამაშობდნენ მთავარ როლებს. ჩემს გმირს ბატონი სერგოსთვის უნდა ეთქვა, – შე ვირო, შე მხეცო... მე ვერ ვუბედავდი, სერგო ზაქარიაძეზე ისეთი შეყვარებული ვიყავი, ასეთ სიტყვებს როგორ ვაკადრებ მეთქი, ვფიქრობდი ჩემთვის. თვითონ ამ ყველაფერზე ელიმებოდა და მამხნევებდა: ეს მე კი არა ვარ, პერსონაჟია და იმას უნდა უთხრაო... მეც კი ვიცოდი სერგო ზაქარიაძე კი არა, გრაფი რიპაფრატა იყო, მაგრამ მაინც მიძნელდებოდა. ჯერ მარტო რეპეტიციებზე ამ ხალხის ცეკვა რად ლირდა! ვასო გოძისშვილისა და უორა შავგულიძის რეპეტიცია კონცერტს ჰერთ და ამ ყველაფრის სიტყვებით გადმოცემა შეუძლებელია. ეს უნდა გენახათ.

თამარ სხირტლაძე,
კოტე თოლორაია

ქართული რეჟისურის დიდ თანავარსკვლავედთან მოუწია პირველივე სეზონებიდან თანამშრომლობა. იმ პერიოდის მარჯანიშვილის თეატრის დასში ერთდღოულად მოღვაწეობდნენ ვასილ ყუშიტაშვილი, არჩილ ჩხარტიშვილი, ვახტანგ ტაბლიაშვილი, დოდო ანთაძე, მიხეილ ჭიაურელი, გიგა ლორთქიფანიძე, ლილი იოსელიანი... სპექტაკლებს დგამდნენ უკვე აღარებული სცენის დიდოსტატებიც: შალვა ღამბაშიძე, ვერიკო ანჯაფარიძე, აკაკი კვანტალიანი, ვასო გოძიაშვილი. ქალბატონ თამარს თითოეული მათგანის სპექტაკლში აქვს მიღებული მონაწილეობა.

ლილი იოსელიანისგან ვისწავლე ყველაფერი ის, რაც არის სათამაშო. მთავარია, ტექსტის მიღმა რა დევს. „უცნობი“ ერქვა ბეგიაშვილის პიესას, რომელ-

საც ლილი დგამდა. მერი დავითაშვილის დუბლიორი ვიყავი. რეპეტიციებს მერი გადიოდა, დუბლიორისთვის რეპეტიცია წარმოუდგენელი იყო, თავად მსახიობიც არ მოგცემდა ამის საშუალებას. არც ერთ რეპეტიციას არ ვაცდენდი და ლილის დიდი ინტერესით ვუსმენდი. როცა რეჟისორი რამეს პირადად შენ გიხსნის, შეიძლება, ტვინი გაგეუინოს, მაგრამ როცა სხვას უხსნის, უფრო იგებ. ერთ დღეს მერი ვერ მოვიდა. – თამარ, რეპლიკები მოგვაწოდე, – მითხრა ლილიმ. – ქალბატონი ლილი, ტექსტი ზეპირად ვიცი-მეოქი. დავინყეთ რეპეტიცია. ლილი ხომ ყოველ ათ წუთში აჩერებს მსახიობს, მაგრამ პირველი მოქმედება ისე გავიდა, რეჟისორმა არ გაგვაჩერა. ცოტა ტრაბაზი გამომდის, მაგრამ ლილიმ თქვა: თქვენ მოწმე ხართ, რომ თამარს არც ერთი რეპეტიცია არ გაუვლია. ის იჯდა, გვისმენდა, მუშაობდა და აი, შედეგი. რა თქმა უნდა, ის როლი ვითამაშე.

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში „რაც გინახავს, ვეღარ ნახავ“ – ლიზა

პირველი დიდი წარმატება ფოსინეს როლი იყო კიტა ბუაჩიძის იმ დრო-ისათვის საკმაოდ გახმაურებულ პიესაში „მკაცრი ქალიშვილები“. ეს პიესა ადრეც დადგმულა მარჯანიშვილის სახელობის თეატრის სცენაზე, თუმცა 50-იანი წლების ბოლოს გადაწყვიტეს სრულიად ახალი შემადგენლობით განეხორციელებინათ და ახალგაზრდა მსახიობებს თავის გამოჩენის შანსიც მისცეს. თამარ სხირტლაძე მეოთხე შემსრულებლად იყო დანიშნული ფოსინეს როლზე, თუმცა შემდეგ ისე განვითარდა მოვლენები, რომ საპრემიერო წარმოდგენა ათამაშეს და პრესაც უმაღლ გამოეხმაურა ახალგაზრდა მსახიობის „დაბადებას“. გაზეთში „ზარია ვოსტროკა“ მონინავე წერილში, სადაც ქართულ თეატრის სიახლეებზე იყო საუბარი ეწერა: „ფოსინეს როლზე დანიშნულია ახალგაზრდა და ჯერ კიდევ გამოუვლენელი შესაძლებლობების მქონე მსახიობი თამარ სხირტლაძე. მისი ფოსინე ბუნებრიობისა და უპრალოების, სულიერი სინმინდისა და სიფაქიზის განსახიერებაა, თითოეულ სიტყვასა და მოძრაობაში ისეთი სინატიფეა ჩაქსოვილი, რომ ყოველივე ეს, ერთად აღებული, მას დიდი შინაგანი სილამაზის მომზიდვლელობის ანიჭებს. თამარ სხირტლაძე ზუსტად გრძნობს ნანარმოების ყანრსა და ფრთხილად გაჰყავს თავისი გმირი კომიკურისა და სერიოზულის ძნელ ზღვარზე“.

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში „რომეო და კულიეტა“ – როზალინდა

ფოსინეს როლის შესრულებისათვის მაშინდელმა კულტურის მინისტრმა ახალგაზრდა მსახიობი მოსკოვში შემოქმედებითი მივლინებით დააჯილდოვა. იმ დროისათვის ეს უკვე დიდ აღიარებად და შრომის დაფასებად ითვლებოდა.

მინისტრმა დამაჯილდოვა შემოქმედებითი მივლინებით მოსკოვში. მილო-ცავდნენ, იყო ერთი უივილ-ხივილი თეატრში. სესილია თაყაიშვილმა ბოვშეს ამხელა ქალაქში პირველად მიდის და მარტო ხომ არ გავუშვებთო, აპყვა ლიზიკო ვაჩინაძე – აბა რა, ცოდოა, სადმე არ დაგვეარგოსო. – კი, კი, მართალია, მარტო რატო უნდა წავიდეს, ჩვენ აქ რისთვის ვართო – დასტური მისცა მარინე თბილელმა და დუმბაძის „ილიკო და ილარიონის“ არ იყოს, ხელის მოსაკიდებელი ადგილი არ დამრჩა იმდენი ადამიანი გამომყვა მოსკოვში. ახლაც მახსოვეს როგორი შთაბეჭდილებებით დაბრუნდი იქედან, რა საოცარი სპექტაკლები ვნახე, მოსკოვის სხვადასხვა თეატრში და მერე საღამობით ჩემს შესანიშნავ უფროს კოლეგებთან ლიზიკოსთან, სესილიასთან და მარინე თბილელთან ერთად დილამდე შთაბეჭდილებების გაზიარებაში ვიყავი.

თაზო თოლორაია

კოტე თოლორაია, თაზო თოლორაია, თამარ სხირტლაძე

მალევე კიდევ ერთ წარმატებას მიაღწია, ახლა უკვე მეორე ხარისხოვანი როლის შესრულებისათვის (მაყვალა მ.ბარათაშვილის კომედიაში „მარინე“), საკავშირო თეატრალურ ოლიმპიადაზე „ამიერკავკასიის გაზაფხული“ მეორე ხარისხის პრემია მიენიჭა.

არასოდეს გამიცდენია და არც დამიგვიანია... თეატრზე ვგიუდები და ძალიან ვუფრთხილდები! საგრიმიოროდან რომ გავდივარ, შუქს ვაქრობ, რომ ზედმეტად არ დაიხარჯოს. ჩემი საგრიმიორო რომ ლამაზი და მოვლილი იყოს, ყველაფერს

თავად ვყიდულობ... ბავშვი შინ სიცხიანი დამიტოვებია, მაგრამ სპექტაკლი არ გამიცდენია მაშინაც კი, როცა შხოლოდ ორი სიტყვა მქონდა სათქმელი სცენაზე. მეგონა, ქვეყანა დაიქცეოდა, ყველაფერი აერეოდათ, მე თუ არ მივიღოდი.

ცხოვრების მეგზურად შესანიშნავი პიროვნება, მისი კოლეგა და თანაკურსელი კოტე თოლორაია აირჩია. სამაგალითო ოჯახი ჰქონდათ.

19 წლის ვიყავი, როცა დედა გავხდი. თეატრის გამო ერთადერთი შვილის ამა-რა დავრჩი.

თამარ სხირტლაძე, კოტე თოლორაია,
თაზო თოლორაია და გივი ციცქიშვილი

თამარ სხირტლაძე, კოტე თოლორაია

ერთხელ ქალბატონ ლილი იოსელიანთან ბატონი კოტე თოლორაიასა და თამარ სხირტლაძის ოჯახზე ჩამოვარდა საუპარი. ქალბატონ ლილის ძალიან უყვარდა ეს ოჯახი, მეზობლად ცხოვრობდა იქვე „პლეხანოვზე“. როგორც არტისტებსაც დიდ პატივს სცენმდა და ხშირად ანანილებდა მათ მის სპექტაკლებში, თუმცა სულ მუდამ ამბობდა, რომ კოტემ საკუთარი ცხოვრება ოჯახს მიუძღვნაო. სულ იმას ცდილობდა თამარასთვის და თაზოსთვის ხელი შეეწყო. აღმერთებდა მის ცოლ-შვილს. მათი წარმატებებით ხარობდა, ამაყობდა. საოცარი არტისტული გარეეგნობა ჰქონდა, საინტერესო როლებიც შექმნა, თუმცა საკუთარი თავისთვის არ იცლიდა. მუდამ იმის მცდელობაში იყო მისი ოჯახის წემოქმედებისთვის კომფორტული გარემო შექმნოდათ.

კოტე თოლორაიას იუმორზე ხომ საერთოდ ლეგენდები დადიოდა. უფრო მეტიც, მიუხედავად იმისა, რომ მართლაც ძალიან უყვარდა იგი ყველას, მისი იუმორის ბევრს ეშინოდა კიდეც. იუმორი ჰქონდა სხარტი, კეთილი, თუმცა ზოგჯერ ისეთი სატირული, რომ პრაქტიკულად ბევრ რამეს აშიშვლებდა. ერთხელ მახსოვს ჰელმანის პიესა „მელიები“ განაწილდა თეატრში და როლებზე მხოლოდ სახალხო არტისტები იყვნენ დანიშნულნი. ბატონმა კოტემ წაიკითხა განაწილება და ჩვეული ღიმილით ხმამაღლა წარმოთქვა სამსახიობო ფონები: „ხედავთ ხალხო მელიებს დგამენ და მგლები გაუნაწილებიათო“. ან კიდევ... იდგმებოდა სპექტაკლი „კარტოთეკა“, სადაც ბატონ კოტეს ერთი პატარა ეპიზოდი ჰქონდა – შემოაგორებდნენ სცენაზე და მთელი ხუთწუთიანი ეპიზოდის მანძილზე ტაშტში ედგა ფეხები და იბანდა. საპირველმასიო დემონსტრაციაზე გასვლა დაავალეს კრებაზე მსახიობებს, უცებ ბატონი კოტე წამოდგა და იკითხა, ჩვენი იქ მისვლით განეული მუშაობის ანგარიშს ვაბა-

რებთ მთავრობასო? – კიო, უპასუხა დირექციის წარმომადგენელმა. – მაშინ ტაშტი მომიტანეთ და გამაგორეთ გამზირზე „სტანოკით“, ამ წელს მხოლოდ ეგ როლი ვითამაშეო.

მას პატივს სცენმდა ყველა, დიდი თუ პატარა. ენდობოდნენ. ყველას მე-საიდუმლე იყო. მისგან არავის წინ არაფერი დახვედრია. ხელმძღვანელობაც ანგარიშს უწევდა ხოლმე მის აზრს. არა ერთხელ გადაურჩენია ახალგაზრდა მსახიობები წვრილმანი დარღვევებისთვის დასჯისგან ან ხელფასის დაკლებისგან. თავდებში თავად ჩადგებოდა დირექციასთან და ისინიც ბატონ კოტეს უარს ვეღარ ეუბნებოდნენ.

საოცრად უხაროდა კოლეგების წარმატება, გულწრფელად ხარობდა ამით და ყველას ურჩევდა ენახათ ესა თუ ის მსახიობი კონკრეტულ როლში. მართლაც იშვიათი ბუნების კაცი იყო – ყველასთვის პატივსაცემი და ანგარიშგა-საწევი თავისი სამართლიანობითა და მიუკერძოებლობით.

ჩემი მეუღლე მართლაც არაჩვეულებრივი ადამიანი იყო... ასეთები იშვიათად იპადებიან და ბედნიერი ვარ, რომ სწორედ კოტეს დაუკავშირე ჩემი ცხოვრება. კოტეს მახვილი თვალი ჰქონდა და ჩემი პირველი კრიტიკოსი იყო. ყოველი წარმატებული პრემიერის შემდეგ, ჩემს როლს სხვების თანდასწრებით ასე შეაფასებდა – არის რა; ან იტყოდა: თან გადავყევი, იმდენი ვამუშავე სტანისლავ-სკის სისტემის მიხედვით, ეგ კი ვისი სისტემით მუშაობდა, არ ვიციო. სახლში უბედნიერები იყო და ვერძნობდი, როგორ უხაროდა ჩემი გამარჯვებები. ვარსკვლავის გახსნის მეორე დღეს თეატრში მივიდა და ამბობს: ძალიან ცუდად ვარ, წუხელ ღამე არ მიძინია. რა მოგივიდაო, – ჰკითხეს? მთელი ღამე თამარის ვარ-სკვლავთან გავათენე, ფეხი რომ არავის დაედგაო.

გასული საუკუნის 60-იან წლებში კოტე მარჯანიშვილის სახელობის თეატრში დიდი შემოქმედებითი დაპირისპირების შედეგად, დასი ორად გაიყო. ახალგაზრდების ერთი ჯგუფი, რეჟისორ გიგა ლორთქიფანიძის ხელმძღვანელობით, თეატრს გამოეყო და შეიქმნა სრულიად ახალი თეატრი ქალაქ რუსთავში.

რუსთავის თეატრის გახსნა უდიდეს თეატრალურ მოვლენად შეფასდა. თითოეული ახალი წარმოდგენა მაყურებლისა და თეატრმცოდნების დიდ ინტერესს იწვევდა. ერთი მეორეს მიყოლებით იქმნებოდა ძალიან საინტერესო სპექტაკლები და მათში იკვეთებოდა მხატვრული სახეების მთელი გალერეა. სწორედ რუსთავის თეატრის სცენაზე შეიქმნა ქართული თეატრის ოქროს ფონდში შესული როლები: ოთარ მელვინეთუშვილესის სირანო, ნიკოლოზ პირველი, ლამანჩელი, ფიროსმანი და ლიმონა, თენგიზ არჩევაძის ვასკა პეპელი, ტარასი ხაზარაძე და ირაკლი რაზმაძე, ლეო ანთაძის სანჩი და ლიპარიტე, გივი ბერიკაშვილის გოსტამაძი, მიტუა და ტიგრანა, ნოდარ მგალობლიშვილის აქტიორი, ლე ბრე, რილევევი და მოშიაშვილი, ირაკლი უჩანებელის ბარონი და გორინი, ქეთევან კიკნაძის როქსანა და გულექანა, თენგიზ მაისურაძის ვახტანგ ხანი, ბუბნოვი და შოშია, კოტე თოლორაძისა კლეში და გოგოლი, გურანდა გაბუნიას ჩერემისოვა, უზე და მარგარიტა, მალხაზ გორგილაძის კრისტიანი, ოლენსკი და ზაზა ნაკაშიძე, რეზონ და ია ხობუების, ლეილა შოთაძის, გიზო და ეთერ სიხარულიძეების, ზაზა ლებანიძის, ნათელა მუხუ-

ლიშვილის, სოსო გოგიჩაიშვილის, შოთა სხირტლაძის, ჯემალ მაზიაშვილისა და სხვათა შესრულებით. ახალგაზრდების ფერხულს მაღევე შეუერთდა დიდი მაესტრო აკაკი ვასაძე. თამარ სხირტლაძის შემოქმედებითი ბიოგრაფიისათვის რუსთავის თეატრში გატარებული წლები და შესრულებული როლები უმნიშვნელოვანესი აღმოჩნდა. პრაქტიკულად მრავალმხრივად გაიხსნა მისი აქტიორული ტალანტი და მაყურებელში გააჩინა მოლოდინი სულ ახლისა და ახლებურისკენ.

ერთ-ერთი ყველაზე პირველი დიდი წარმატება მოუტონა ლურია პეტრელას როლმა რეჟისორ იური კაკულიას სპექტაკლში „კომედიის ხელოვნება“ (ე.დ.ფილიპო). თეატრმცოდნე ვაჟა ძიგუა წერდა: „ამ სპექტაკლმა სულ სხვა კუთხით დაგვანახა მსახიობის ნიჭი და შემოქმედებითი შესაძლებლობანი. ამ სახეში თამარ სხირტლაძემ სცენიური დროის ხანმოკლე მონაკვეთში გვიჩვენა გარდასახვის ოსტატობა; მსახიობის შესრულება დატვირთული იყო ღრმა ემოციით, დრამატიზმით, რომელიც კულმინაციურ მომენტებში ტრაგიკულ სიძლიერეს აღწევდა. თამარ სხირტლაძის ლურია პეტრელა შემზარავი ამბის გადმოცემისას მთლიანად ქმნიდა ამ საშინელებათა წარმოდგენის ილუზიას, რაც ადამიანური ბოროტების შემაძრნუნებელ გამოვლინებასთან იყო დაკავშირებული. ყოველივე ამას მსახიობი წარმოგვიდგენდა რეალურისა და ირეალურის ზღვარზე“.

თამარ სხირტლაძე და აკაკი ვასაძე
სპექტაკლში „სურათები საოჯახო ალბომიდან“

უმნიშვნელოვანესი იყო მისი პარტნიორობა ქართული სცენის ვარსკვლავთან აკაკი ვასაძესთან. მათ ხუთ წარმოდგენაში მოუწიათ ერთად მუშაობამ. ქალბატონი თამარისთვის ამ რანგის მაესტროსთან ურთიერთობა უდიდესი გაკეთილიც იყო და გამოცდილებაც.

თამაზ ჭილაძის პიესაში – „სურათები საოჯახო ალბომიდან“ აკაკი ვასაძე და მე ცოლ-ქმარს ვთამაშობდით. ვასაძეს ცოტა მანერული სტილი ჰქონდა, რეპეტიციაზე ჰათეტიკურად მომმართა, – „ფატი“. მსახიობებმა ერთმანეთს ჩუმად გადავხედეთ და ჩავილიმეთ. ეს როგორ გამოეპარებოდა? მიხვდა, რომ ანსამბლში არ ივდა, მეორე დღეს მოვიდა და ყველას „გადაგვიჯოვრა“, პირდაფენილები ვუყურებდით. აი, რას ნიშნავს ნიჭიერი არტისტი და საოცარი პიროვნება. უგანათლებულესი კაცი იყო. რუსთავიდან თბილისამდე მთელი გზა მხოლოდ ის საუბრობდა. ისეთი მესხიერება ჰქონდა, რომელ დღეს და რომელ საათზე რა მოხდა, ყველაფერი ახსოვდა. ასეთი მსახიობები არ მეორდებიან.

უნგრელი რეჟისორის გაბონ ბერენის სპექტაკლში „ბანკ-ბანი“ (ი.კატონა) დედოფალი ჰერტრუდა ითამამა. შემდგომ ეს სპექტაკლი ბუდაპეშტშიც ჰქონდათ გასტროლებზე წაღებული, სადაც უნგრული პრესა გამოეხმაურა ამ მოვლენას და ხაზგასმით აღნიშნა ქალბატონი თამარის წამუშევარი. „თამარ სხირტლაძემ ჰქონტრუდას როლში შექმნა ჭკვიანი, მაგრამ ღვარძლიანი პოლიტიკოსი ქალის სახე.“ (გაზეთი „ნებსაბადშაგი“)

ნამდვილ აქტიორულ ფოლერვერკად იქცა იური კაკულიას დადგმული სპექტაკლი „ექვსი შინაბერა და ერთი მამაკაცი“ (ო. იოსელიანი). ამ სპექტაკლში პრატიკულად დაბადა მსახიობი გივი ბერიკაშვილი. ქალთა ექვსეული თამარ სხირტლაძის, ლეილა შოთაძის, ეთერ სიხარულიძის, ია ხობუას, გურანდა გაბუნიას, ზეინაბ გზირიშვილის მონაწილეობით ტოლს არ უდებდნენ მთავარ გმირს. სპექტაკლმა მოიარა მთელი საქართველო. წარმოდგენაში მონაწილე ყველა მსახიობი საოცრად პიპულარული და მაყურებლისათვის გამორჩეულად საყვარელი გახდა. თამარ სხირტლაძე ერთგვარი თვითირონით ძერნავდა გაუთხოვარი ეკას გროტესკულ სახეს. რაც უფრო მეტად შეუვალი ხდებოდა გმირი, ამა თუ იმ საკითხისამდი საკუთარი აზრის დაფიქსირებისას, მით მეტად სასაცილოც იყო მაყურებლისთვის. სპექტაკლს მართლაც არნაბული წარმატება ჰქონდა და ქალბატონი თამარიც ამ წარმატების თანაზიარი იყო. წლების შემდეგ ბატონ თემურ ჩხეიძესა და მე მოგვეცა შესაძლებლობა აღვევდებინა იური კაკულიას ზემოთხსენებული სპექტაკლი, სადაც პირველი შემსრულებლებიდან მხოლოდ სამი მსახიობი დარჩა, მათ შორის ქალბატონი თამარიც. იმ სარეპეტიციო პროცესის დროს და შემდეგაც სპექტაკლებზე თვალნათელი იყო, თუ როგორი სკრუპულოზურობით ჰქონდათ გამოძერწილი თითოეულ მსახიობს თავისი პერსონაჟი.

თამარ სხირტლაძე ფილმში „დღეს ღამე უთენებია“

რუსთავში მოდვანეობის ერთგვარ დაგვირგვინებად იქცა ანიკო ნაკაშიძის სახე გიგა ლორთქიფანიძის ჰიტადქეცეულ სპექტაკლში „საბრალდებო დასკვნა“ (ნ. დუმბაძე). თეატრმცოდნე ვაჟა ძიგუა წერდა: „მსახიობი თამარ სხირტლაძე ზაზა ნაკაშიძის დედის როლში ურთულეს დრამატულ სიღრმეებს წვდებოდა, ავლენდა დიდ შინაგან სითბოს. მისი ყოველი ფრაზა და მოძრაობა ერთ გარემოებას უსვამდა ხაზს, რომ თავისი არსებობა ამქევყნად შვილის არსებობასთანაა გადაჭდობილი.“

1975-1976 წლების სეზონიდან მარჯანიშვილელებთან „განქორწინებული“ კვლავ მშობლიურ კერას დაუმრუნდნენ. სწორედ ამ პერიოდიდან იწყება ახალი ეტაპი თამარ სხირტლაძის შემოქმედებით ცხოვრებაში.

ყველაზე მნიშვნელოვანი კი ის არის, რომ სწორედ ამ პერიოდიდან საქმაოდ დაგვიანებით, მაგრამ მაინც თამარ სხირტლაძით დაინტერესდა ქართული კინემატოგრაფი. ერთმანეთის მიყოლებით ზედიზედ დაინტეს მისი გადაღება მშატვრულ ფილმებში რეჟისორებმა გუგული მგელაძემ, რეზო ესაძემ, თე-

მურ ფალავანდიშვილმა, შოთა მანაგაძემ, რეზო ჭარხალაშვილმა და სხვებმა. ამ დრომდე კინოსთან შეხება პრაქტიკულად არც ჰქონია, თუ არ ჩავთვლით უმნიშვნელო ეპიზოდებს სიკო დოლიძისა და გუგული მგელაძის ფილმებში.

1983 წელს კი ეკრანებზე გამოვიდა ლანა ლოლობერიძის გახმაურებული ფილმი „დღეს ღამე უთენებია“, სადაც თამარ სხირტლაძე და დარეჯან ხარშილაძე ქალის მთავარ გმირს ევას ასახიერებდნენ სხვადასხვა ასაკში. ფილმი იმდენად წარმატებული აღმოჩნდა, რომ ორივე მსახიობი საქართველოს სახელმწიფო პრემიით დაჯილდოვდა. მრავალი ფესტივალისა და ჯილდოს მფლობელი გახდა როგორც დამდგმელი რეჟისორი, ისე მონანილე მსახიობები და რაც მთავარია ქართულ კინემატოგრაფში დაიბადა ახალი სახელები და მათ შორის, ქალბატონი თამარ სხირტლაძე. სწორედ ამ დღიდან მოყოლებული კინო და მოგვიანებით ტელევიზია ისეთი დოზით შემოიჭრა მსახიობის შემოქმედებით ცხოვრებაში, რომ გარკვეულ წლებში თეატრში დასაქმებაც კი გადაფარა. იწვევდნენ „მოსფილმში“, „ლენფილმში“... ქართველი კინორეჟისორები ერთმანეთს ელოდებოდნენ.

გოდერძი ჩოხელი, გივი ბერიკაშვილი და თამარ სხირტლაძე
ფილმის „სიყვარულის ცეცხლი“ გადაღებაზე

კადრი ფილმიდან „ადამიანთა სევდა“

კინოში გოდერძი ჩოხელის მოსვლის შემდეგ, მას პრაქტიკულად, იშვიათი გამონაკლისის გარდა, თამარ სხირტლაძის გარეშე, ფილმი არ გადაუღია.

თამარ სხირტლაძე და ლეილა შოთაძე
ფილმში „ადამიანთა სევდა“

თამარ სხირტლაძე ფილმში
„წინაპართა მინა“

მარჯანიშვილის თეატრში დაბრუნების შემდეგ პირველი სერიოზული ნამუშევარი დარია გახლდათ ინგა გარუჩავასა და პეტრე ხოტიანოვსკის პიესაში „ შენი მინა“, რომელიც რეჟისორმა ნუგზარ გაჩავამ დადგა. შემდეგ ამ პიესის მიხედვით გიგა ლიორთქეიფანიძემ გიული ჭოხონელიძესთან ერთად გადაიღო ფილმი „წინაპართა მინა“, სადაც ქალბატონი თამარის მიერ სცენაზე შესრულებულ როლს გვერდი ვერ აუარეს და კინოფილმშიც სპექტაკლიდან აღმოჩნდა.

თამარ სხირტლაძე და ვერიკო ანჯაფარიძე

დიდი პოპულარობით სარგებლობდა ალექსანდრე ჩხაიძის პიესა „შთამო-მავლიბა“, რომელშიც სცენიური პაუზის შემდეგ ფატი გურიელის როლში მაყურებელმა კვლავ იხილა სცენაზე დიდი ვერიკო ანჯაფარიძე. გიგა ლორ-თქიფანიძის სპექტაკლში ნამდვილი სამსახიობო ვარსკვლავეთი იყო განანი-ლებული: მედეა ჯაფარიძე, იაკობ ტრიპოლსკი, გივი ბერიკაშვილი, ნოდარ მგალობლიშვილი... ვერიკოს ქალიშვილის მაგდას როლს ქალბატონი თამარ სხირტლაძე ასრულებდა.

ვერიკოსთან ძალიან ვახლობლობდი. უნდა ნახოთ, რამდენი სურათი მაქვს მასთან ერთად გადაღებული. ეს დახახლოება იმან განაპირობა, რომ ზაფხულში, როდესაც სპექტაკლები გასტროლზე მიგვქონდა, ვერიკო და მე ყოველთვის ერთ ოთახში ვცხოვრობდით. თავის ნომერში იმიტომ შევყავდი, რომ ძალიან ენერგიული, სიცოცხლით სავსე ქალი იყო. შეეძლო დილაუთენია ამდგარიყო ან ძალიან გვიან დაწოლილიყო. ღამის სამ საათზე ადგებოდა, შუქს აანთებდა და სიგარეტს მოსწევდა, ზოგჯერ მეტყოდა: „დავაი, კარტი ბუდემ იგრატ“. სხვა მსახიობებს ასე ვერ შეანუხებდა, ჩემს შენუხებას კი არაფრად აგდებდა, მაგრამ ჩემთვის ეს ბედნიერება იყო. იცოდა, რომ ძალიან მიყვარდა, სულ თვალებში შევციცინებდი.

შთამობა ის იყო, რომ მას მხარი ავუბი. ისიც პატივს მცემდა. ხანდახან სიგარეტს ვპარავდი: ჯერ ერთი, მისი ყიდვის შესაძლებლობა არ მქონდა და თანაც, ახალ-გაზრდა გოგოს პაპიროსი რომ მეყიდა, მრცხვენოდა. ვერიკო კოლოფს მაგიდაზე ტოვებდა, მეც ამოვილებდი და ჩუმად ვეწეოდი. ერთხელაც ამ მოპარული სიგა-რეტით გარეთ გავდივარ და უცებ, მეუბნება: სად მიდიხა? მოდი, ერთად მოვწი-ოთო. ე.ი. იცოდა, რასაც ვაკეთებდი. ერთმანეთს ჩვენს ამბეჭს ხშირად ვუყვებო-დით. ზოგჯერ ისეთი რამ უთქვაშს, ჩემი ასაკის გოგონასოვის არც უნდა ეთქვა. ჩემთან ნათქვამი წინ ცუდად არასდროს დახვედრია, ამიტომაც მითხვა: ასეთი მეგობრობა ქალმა არ იცისო. „შთამომავლობაში“ დედა-შვილს ვთამაშობდით. ვერიკო რომ იტყვოდა – „მე სოფი ლორენი ვარ“, სცენაზე შუქი ქრებოდა. ხელს მოვხვევდი და გამყავდა. მანამდე იმ კულისებში ველლდებოდი, სადაც რეკვიზი-ტი იყო. იქ სცენის მუშებს ყოველთვის პატარა პურმარილი ჰქონდათ გაშლილი. კულისებში მუდამ ცივა. რამდენჯერაც ამ მხარეს მოვხვდებოდი, ბიჭები დამი-ძახებდნენ: ქალბატონი თამარ, მოპრაბანდით, ერთი-ორი სიტყვა გვითხრითო. მე ცოტას დავლევდი, მერე კიდევ ცოტას და ერთხელაც, რომ გამყავს, ვერიკო მეუბნება: მითხარი ერთი, სად სვამ? სპექტაკლის დასაწყისში ფხიზელი ხარ და

თამარ სხირტლაძე, ვერიკო ანჯაფარიძე და ელენე ერქომაიშვილი
სპექტაკლში „მედეა“

ბოლოში – ყოველთვის მთვრალიო. – რა ვქნა, ქალბატონო ვერიკო, თქვენგან გადამედო, თამადობაც თქვენგან ვისწავლე და სმაც-მეთქი. შესანიშნავად თა-მადობდა. თემურ ჩხეიძე დგამდა „ოთარაანთ ქვრივს“. მთავარი როლი ვერიკოს უნდა ეთამაშა, მე დუბლიორი ვიყავი. ვერიკო არ მოვიდა და რეპეტიციებზე თა-ვიდან ბოლომდე ვიმუშავე. გასინჯვის დღეს გამოჩნდა და თქვა: ისე მომენტა სპექტაკლი, მე ვითამაშებო. ერთი სიკვდილი გავათავე. ძალიან გამიჭირდა ამის გადატანა, მაგრამ არაფერი მითქვამს. თან, ვერიკოს პირობა უნდა შემესრულებინა – ჩაცმული ვმდგარიყავი კულისებში და თუ ცუდად გახდებოდა, შემეცვალა. ამასაც დავთანხმდი, მაგრამ არ მინდოდა, თვალში შევჩეროდი და არ მივე-დი. სასწაულოდ მომძებნეს – საღამოს სპექტაკლია და ვერიკო ცუდადა, მაღალი წნევა აქვსო. მივედი თეატრში. ვერიკო წამონალილია. მოვეფერე და ვუთხარი:

თქვენ ითამაშეთ, მე კულისებში ვიქნები. როგორც კი შეატყობთ, რომ ცუდად ხართ, გამოდით და მე შევალ. მაგრამ თქვენ არ ხართ ცუდად, წამალი ხომ დალი-ეთ-მეთქი? გავიდა და ბოლომდე ითამაშა. ეს მოხდა მხოლოდ ორჯერ, მერე სულ მე ვთამაშობდი. იგივე გამეორდა „პაკი აძაში“. ვერიკომ დედის როლზე უარი თქვა. პატარა, მაგრამ ძლიერი როლი იყო. ვითამაშე. ამ რილისთვის თელავში თეატრალურ ფესტივალზე, ქალის როლის საუკეთესო შესრულებისათვის გრან-პრი ავიღე. ვერიკოსთან ბოლო წლებში ხშირად მივდიოდი. ასაკში იყო და ხან-დახან რაღაც ავიწყდებოდა, დამირეკავდა და, „სეოლოჩი, პოჩემუ ნე პრიხოდიშ?“ – მეტყოდა, არადა, ორი დღით ადრე მყავდა მონახულებული. – არა, ერთი თვეა, არ ყოფილხარო. რომ მკითხოთ, ვერიკო როგორი იყოო? ასე გეტყვით: დიდებული ქალი იყო.

თამარ სხირტლაძე და თემურ ჩხეიძე

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში „ჰაკი აბა“ – შოუპარ მარშანი

1981 წელს მარჯანიშვილის თეატრში მუშაობა დაიწყო რეჟისორმა თე-
მურ ჩხეიძემ და მის სპექტაკლებში „ჰაკი აბა“, „ადამიანი იბადება ერთხელ“, „ასის წლის წინათ“, „პირისპირ“, „მარადი ქმარი“, „ბახტრიონი“, „სეილემის პროცეს“ მკაფიოდ გამოჩინდა მისი აქტიორული ინდივიდუალიზმი, მთელი სისავსით წარმოჩინდა თამარ სხირტლაძის არტისტული პალიტრა.

თეატრმცოდნე მანანა გეგეჭკორი წერდა: „მიუხედავად იმისა, რომ თე-
ატრში სამუშაო არასოდეს აკლადა, მისი აქტიორული ინდივიდუალობა უფრო მკვეთრად, არა ახალგაზრდობაში, არამედ, ცოტა მოგვიანებით, შემოქმედე-
ბითი სიმწიფის ხანაში გამოვლინდა, მაშინ, როდესაც მსახიობმა ოსტატობის მაღალ მიჯნას მიაღწია, როდესაც მთელი სისავსით შეძლო გადმოეცა თავის საუკეთესო სცენურ პერსონაჟთა ხასიათის ფსიქოლოგიური სიღრმე, დრომა-
ტიზმი, ემოციურობა, საკუთარი ადამიანური და მოქალაქეობრივი სათქმელი.

შოუპარ მარშანი თემურ ჩხეიძის სპექტაკლიდან „ჰაკი აბა“ – ღირსებით აღსავსე, ძლიერი, დიდგვაროვანი ქალბატონია. ფაქტიურად, სულ ერთ, ძალ-
ზე მნიშვნელოვან სცენას თამაშობს იგი სპექტაკლში – ძუნნად, ასკეტურად, ლაკონურად, ამალლებული, ღირსების გრძნობით აღსავსე ტრაგიზმით. ამი-
ტომაც, წარმოდგენის დამთავრების შემდეგ კიდევ დიდხანს, დიდხანს გახ-
სოვს ეს დიდებული ქალბატონი.

შოუპარისგან სრულიად განსხვავებულია კლარა სპასოვა მედეა კუჭური-
ძის სპექტაკლში „შიში“ – რეალობისა და გროტესკის ზღვარზე განსახიერე-
ბული ტიპიური „ბილშევიჩება“, კომუნისტური პარტიის იდეების გულწრფელი
მსახური, მისი ერთგული ფანატიკოსი. საოცრად მშვიდი და ალერსიანი, ამავე დროს, სულიერად ძლიერი, საკუთარი ზნეობრივი მოვალეობის აღმსრულე-
ბელია მისი რებეკა ნერსი თემურ ჩხეიძის მიერ დადგმულ სპექტაკლში „სეი-
ლემის პროცესი“.“

თამარ სხირტლაძე და დიმიტრი ხვთისიაშვილი

მე, როგორც რეჟისორს ორჯერ მომეცა შესაძლებლობა შევხვედროდი ქალბატონ თამარს სარეპეტიციო დარბაზში.

ისე მოხდა, რომ მარჯანიშვილის თეატრში თავდაპირველად მსახიობად მიმიღეს და ორ სპექტაკლში უმნიშვნელო ეპიზოდებს ვთამაშობდი, სადაც ქალბატონი თამარი ბრწყინავდა. ეს იყო „შიში“ და „საქართველოს უკანასკნელი დედოფალი“. შემდეგ თემურ ჩხეიძემ „სეილემის პროცესის“ დადგმისას ასისტენტად ამიყვანა და სწორედ ამ რეპეტიციებზე დავახლოვდით, შემდეგ უკვე 1994 წელს, ჩემი სარეჟისორო დებიუტისას შევხვდით ერთმანეთს. დასადგმელად დავით კლდიაშვილის „ქამუშაძის გაჭირვება“ ავირჩიე და ახალგაზრდული მაქსიმალიზმითა და „სითავხედით“ თეატრის ვარსკვლავები ელენე ყიფშიძე, თამარ სხირტლაძე, გოგი გელოვანი, გიზო სიხარულიძე... შევარჩიე. ჩემს გაოცებას საზღვარი არ ჰქონდა, როცა თითოეული მათგანი დიდი სიამოვნებით არა თუ დამთანხმდა მუშაობაზე, არამედ მაგალითი გახდა ჩემი შემდგომი ცხოვრების მანძილზე, როგორ უნდა დაეხმარო დებიუტანტ რეჟისორს უდიდესი სცენიური თუ ცხოვრებისეული გამოცდილების მქონე მსახიობი. ქალბატონი ლენა და ქალბატონი თამარი ჩემსკენ ცხოვრობდნენ

და მთელი სარეპეტიციო პერიოდის მანძილზე ერთად მივდიოდით თეატრში და ერთად გბრუნდებოდით უკან. ეს თვეები არასოდეს დამავიწყდება. ეს არ იყო მხოლოდ რეპეტიციები, ეს ბევრად უფრო მეტი იყო ჩემთვის. ის წარმოდგენა, როს ვაი-ვაგლაბით მივიყვანე ბოლომდე, რაღაც გარკვეული წარმატებაც ხვდა ნილად, პრესაც გამოეხმაურა, თუმცა დღემდე მომყვება მხოლოდ ის საოცარი ატმოსფერო, რომელიც განსაკუთრებით ამ ორმა დიდმა ქალბატონმა შექმნეს რეპეტიციებზე და სპექტაკლში მონაწილე 25-ვე მსახიობი ასეთივე ენერგეტიკით დამუხტეს. მას შემდეგ მეოთხედი საუკუნე გავიდა, თუმცა ის აღფრთოვანება არ განელებულა და ახლა უკვე რაღა გაანელებს. შემდეგ მე სხვადასხვა თეატრში ვმუშაობდი, თუმცა წუთით არ გამიწყვეტია ამ ადამიანებთან კავშირი. ერთ მშვენიერ დღესაც ჩემს სახლში სატელეფონო ზარი გაისმა, ბატონი კოტე მირექავდა. – დიმა შვილო, ხვალ მე და თამარა ჯვარს ვიწერთ, შენ უნდა იყო თამარას მეჯვარე, ჩემი ხელის მომკიდე სოსო იქნება გოგიჩაიშვილი. აბა შენ იცი, არ დამაღალატო, ქაშუეთის ეკლესიაში გელოდები 2 საათზე, პატაძალიც იქ დაგხვდება. ამ სიტყვებს ერთი-ორი მის-თვის ჩვეული სკაბრეზული ხუმრობაც დააყოლა და ყურმილი დაკიდა.

მათი ჯვრისწერა ცალკე სპექტაკლი იყო. ჯვრისწერამდე ბატონი კოტე მონათლეს, კომუნისტების დროში ვერ მოვახერხეო და ამ სიბერეში ვინათლებით. ერთ-ერთი ნათლია გივი ბერიკაშვილი გახლდათ. ბატონი გივი მღვდელს წინასწარ მოელაპარაკა და ბატონი კოტე ახალშობილივით მონათლეს. მღვდელმა დაარწმუნა რომ ტრუსებამდე უნდა გაშიშვლებულიყო და ტაშტში ჩამდგარიყო. ბატონი კოტე დაჲყვა მღვდლის ნებას, თუმცა შუა ნათლობაში გააცნობიერა ბატონი გივის ოინები და ისიც არ დარჩა ვალში. ნათლობის დასრულებისთანავე კალთაში ჩაუჯდა და აბა ხელით გამიყვანე ეკლესიდან. იყო დიდი მხიარულება. მეორე ნაწილი რიტუალისა უკვე ჯვრისწერა იყო. არასოდეს დამავიწყდება როგორი ნეფე-დედოფალი იყვნენ ბატონი კოტე და ქალბატონი თამარი. საოცარი წყვილი, რომლებმაც თანაცხოვრების 70 წელი განვლეს ერთად, ერთადერთი საფიცარი შვილი ჰყავდათ, ყველასათვის უსაყვარლესი მსახიობი თაზო თოლორაია. მისი ამქვეყნიდან უეცარმა წასვლამ ეს სიყვარულითა და ერთმანეთის ფერებით ნაშენები ოჯახი გაანადგურა.

კოტე ძალიან რბილი მამა იყო, მე უფრო მკაცრი ვიყავი. არადა, ზოგადად, სულ პირიქით არის ხოლმე. კოტესნაირი მამა, ნურავის ნუ ეწყინება და არც გამიგია. დღიდან მისი გაჩენისა არაფერი პირადი მას ალარ გააჩნდა, თაზოს ცხოვრებით ცხოვრობდა, მისი წარმატებით ხარობდა. ზოგჯერ დავუცაცხანებდი მამა-შვილს, თუმცა რას გავხდებოდი. არ არსებობდა რაიმე ფაქტი, რომ კოტეს თაზო არ გაემართლებინა, თუნდაც სულ უმნიშვნელოც კი. მახსოვს ახალი ზენარი გადავუკრი თაზოს ლოგინზე, იმან მაინც და მაინც საწოლზე მოინდომა მეცადინეობა და ამ ახალთ-ახალი ზენარს მეღანი გადაასხა, მერე ამის გამო არ დამსაჯონო და მელნიანი ნაწილი ზენარს მაკრატლით მოაჭრა. სახლში რომ

დავბრუნდი ვხედავ გაუბედურებულია ეს ახალთ-ახალი ზენარი. თაზო შვილო ეს რა გიქნია მეთქი, შევყვირე. თაზო რა შუაშია, ბავშვი მეცადინეობდა, არ დავაცადე და თამაში დავუწყეო, თავი იმართლა კოტემ, მერე მელანს წამოვკარი ხელი და ზენარზე გადამესხაო.

ერთხელ ჩვენს მეზობლად საფრანგეთში მცხოვრები ქართველები გადმოვიდნენ. თაზო ამ ოჯახში ფრანგულში ემზადებოდა. ამ ქალს ზოგჯერ არ ეცალა ხოლმე და თაზოს მისი შვილი ამეცადინებდა. ერთხელაც თაზო ალენილი ჩამოვიდა მასწავლებლისგან, ეგლა მაკლი, იმ წიპუკამ მამეცადინოსო. მაგრამ კალატოზიშვილების უმცროს ქალიშვილს ნინოს და თაზოს ერთმანეთი შეუყვარდათ და ბათუმში გაიპარნენ. მაშინ თაზო 19 წლის იყო. მათ გაუჩინდათ ქალიშვილი რუსო. ნინომ და თაზომ ექვსი წელი იცხოვრეს ერთად. თაზო ძალიან პოპულარული იყო. მისი პირველი ოჯახის დანგრევაც ამან გამოიწვია. ძალიან განვიცადე. მერე თაზომ მარინა წულუკიძე შეირთო ცოლად. მარინა კინომსახიობთა თეატრში კონცერტმეისტერად მუშაობდა. თეატრში ეტყობა იგრძნეს, რომ თაზოს მოსწონდა, არც მარინა იყო ეტყობა გულგრილი თავიდანვე, მერე ერთმანეთისადმი დიდი გრძნობა გაუჩინდათ და ერთ მშვენიერ დღესაც ზუგდიდში გაიპარნენ. ორივე შემთხვევაში ისე იპარებოდა თითქოს ვინმე უშლიდა ცოლის მოყვანას. მერე გაჩნდა თაკო. მარინა არის ჩემი ისეთივე შვილი, როგორიც თაზო. ჩემმა მეუღლემ რომ დამტოვა, მარინას იმედით დამტოვა. შესანიშნავი გოგოა, ნიჭირი, შრომისმოყვარე. ჩემმა შვილიშვილებმა ოთხ-ოთხი შვილთაშვილი მაჩუქეს, ამ მხრივ უბედინერესი დიდი ბებია ვარ. ჩემი ერთი შვილი ასე გამიმრავლდა... რა იქნებოდა იმ უბედურებას არ მოვსწრებოდი, ჩემზე ბედნიერი ხომ ქალი არ იქნებოდა...

თაზო თოლლორაია და თამარ სხირტლაძე

თაზო თოლლორაია ფილმში „სინათლე ჩვენს ფანჯრებში“

თაზო თოლლორაია ფილმში „ლიმილის ბიჭები“

თაზოს უკურნებელი სენის შესახებ თავიდან არ ვიცოდი. რომ გავიგე, ჩემი მეუღლისთვის არ მითქვამს. კოტე ყველაფერი იყო თაზოსთვის, დედაც და მამაც, ამიტომ გამიჭირდა თქმა. ერთი თვე მარტო ვატარე ტკივილი. თაზოს გარდაცვალებამდე ორი კვირით ადრე, სულ უფრო და უფრო უკან-უკან რომ მიდიოდა მისი ჯანმრთელობა, კოტემ გამწარებულმა უთხრა ექიმს, „რა გახდა მისი მორჩენა, კიბო ხომ არა აქვს?“ ექიმმა თავი დაუქნია. ჩემი ქმარი ლოგინად ჩავარდა, ნერვების ანთება დაემართა. 40 დღე ტკივილისგან კედლებზე გადიოდა.

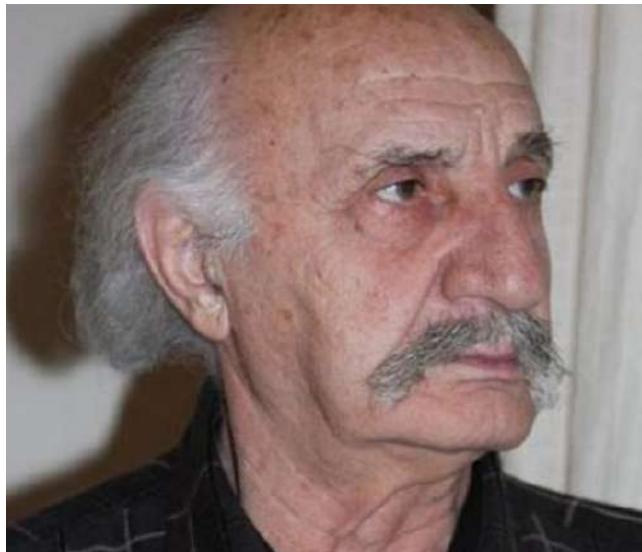
იმ პერიოდში მე და მედიკო ჩახავას სამეფო უბნის თეატრში უნდა გვეთამაშა სპექტაკლში „აქ, ამ სავანებში“, რომელსაც თემურ ჩხეიძე და მისი მოწაფე მამუკა ტყემალაძე დაგამდნენ. თემურს დავურეკე, მე, ალბათ, ველარ შევძლებ თამაშე-მეოქი. თუმცა მედიკო და თემური გვერდით დამიდგნენ, ძალა დამატანეს. კოტემ ტელეფონში რომ გაიგონა ჩვენი საუბარი, მითხრა, თუ გინდა კარგად გავხდე, წადი რეპეტიციაზე. მედიკომ გადამატანინა ეს დიდი ტკივილი, იქაც შვილზე რომ დავიწყებდი ლაპარაკს, სხვა თემაზე გადაჰქონდა საუბარი.

ვერიკო ანჯაფარიძეს შვილი გარდაეცვალა – რამაზ ჭიაურელი, მისთვის სალოცავი ხატი. ვერიკოს ცრემლი არავის უნახავს, გაქვავებული იჯდა და ამბობდა: რა უბედურებაა ეს ხელის ჩამორთმევა და გადახვევა რომ იციან, დახარე თავი და გაიარეო... კარგად ვიცი, რაც ხდებოდა იმ დროს ვერიკოს გულში. ალბათ, ასეთი ხალხისგან ავიღე მაგალითი და როცა ერთადერთი შვილი დამელუპა, მუდამ ვცდილობდი ჩემი ტკივილი სხვისთვის თავს არ მომეხვია.

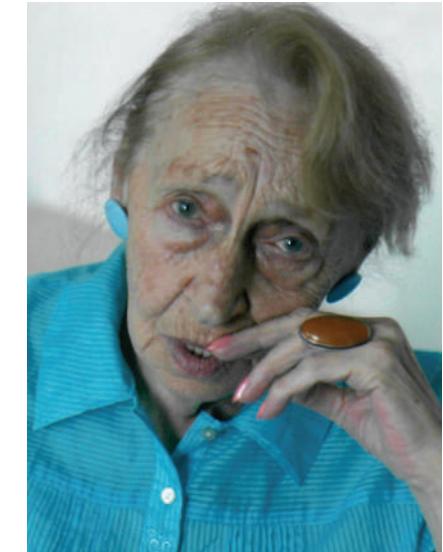
აკაკი ვასაძესაც დაელუპა ერთადერთი შვილი, დაკრძალვიდან მეორე დღეს რეპეტიციაზე მოვიდა. შეგვატყო, ძალიან გაკვირვებული სახეები რომ გვქონდა და გვითხრა, – ალბათ, გიკვირთ... გუშინ შვილი დავასაფლავე და დღეს რეპეტიციაზე მოვედი, მაგრამ ეს არის ჩემი საქმე და ჩემი ცხოვრება! ჩემს შვილს მინდა ლამე ვიტირებ, მინდა – სასაფლაოზე. ჩემს დარდს სხვას არ მოვახვევ, ჩემი საქმე უნდა ვაკეთოო... მეც ასე ვფიქრობ! ან თავი უნდა მოიკლა, ან ლირსეულად უნდა გააგრძელო ცხოვრება! რაკი თავი ვერ მოვიკალი, მინდა ისე ვიცხოვრო, ჩემს შვილს რომ გაეხარდებოდა.

თაზო თოლლორაია ფილმში „ჯადოსნური ღამე“

კოტე თოლლორაია

თამარ სხირტლაძე

კვლავ მინდა მოვიშველიო ერთი ამონარიდი თეატრმცოდნე მანანა გეგეჭკორის წერილიდან: „თამარ სხირტლაძეს არაერთხელ განუსახიერებია სცენაზე შვილმკვდარი დედა: მართა, კაკანო, ოთარაანთ ქვრივი, სანათა – გამნარებული ქალები, რომლებიც დიდ ტკივილს ატარებენ, იმავდროულად, ცდილობენ საკუთარი დარდით არავინ შეაწუხონ. იმასაც კი ახერხებენ, გარშემო მყოფთ სიყვარული და სითბო უწილადონ. რას იფიქრებდა იმ დროს ქალბატონი თამარი, რომ რეალურ ცხოვრებაში სცენურ გმირთა ბედს გაიზიარებდა და მისთვის ჩვეული სულიერი სიმტკიცით, სიძლიერით შეხვდებოდა თავს დატეხილ უბედურებას. მან ეს შეძლო... მისი ჩიტო სპექტაკლში „აქ, ამ სავანეში“ გულუბრყვილო, ზოგჯერ კომიკური, ხან კი ცრემლნარჩევი სიბრა-

ლულის აღმძვრელი ქალია. მედეა ჩახავასა და თამარ სხირტლაძის ტალანტი ნამდვილი ამობრნება იყო ეს წარმოდგენ“.

ამ ქვეყანაზე ალარაფერი დამრჩა და თუ გინდა ვიცოცხელო, თეატრში იარეო. საოცარი რამეა თეატრი. ძალიან ულმობელია და ამ დროს სიკეთით სავსეც. ჩემი მეუღლე თვითონაც მსახიობი იყო და თეატრზე ყველაფერი აინტერესებდა... პირველ დღეს ხომ მოვედი და პიესა მოვუყევი, მერეც სულ ვუამბობდი თეატრის ამბებს და ეს ძალიან სიამოვნებდა. ზოგჯერ იქვე გავითამაშებდი ხოლმე, როგორც თეატრში და იმ წუთებში ტკივილსაც კი ვეღარ გრძნობდა... ასე ვცდილობდით ჩვენი უბედურების დაძლევას. ორივე ჩემმა თეატრში გასვლამ გადაგვარჩინა...

გიზო უორდანია და თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში „ჰაჯი მურატი“ –
ბახუ მესედუ

თეატრში ცხოვრება გრძელდებოდა, ქალბატონ თამარს პრაქტიკულად პაუზა არ ჰქონია. თუ თეატრში არ იყო განაწილებული, კინოსა და ტელევიზიაში ყოველ მეორე დღეს გადაღებაზე იხმობდნენ. ნაყოფიერი წლები გაიარა. მის შემოქმედებით ცხოვრებაში კიდევ ერთი არაჩვეულებრივი რეჟისორი გამოჩნდა – ბატონი გიზო უორდანია. მის ორ წარმოდგენაში მოასწრო თამაში „ჰაჯი მურატი“ და „თეთრი იასამანი“. ბატონ გიზოს არ დასცალდა, სპეციალურად ქალბატონი თამარისთვის და ბატონი გივი ბერიკაშვილისთვის აპირებდა სპექტაკლის დადგმას.

თეატრმცოდნე თამარ ქუთათელაძე წერდა: „შამილის დედის, – ბახუ მესედუს სახეს მაღალი პროფესიონალიზმით განასახიერებს თეატრის უხუცესი

მსახიობი თამარ სხირტლაძე. მსახიობი როლს ქმნის მკვეთრი და კონტრასტული გამომსახველობითი ხერხებით. მისი ხმა ხან რბილად, დიდი სითბოთი იღვრება ჰაერში, ხან კი მრისხანედ გაიუღერებს ხოლმე. იგი არ მაღავს წუხილსა და ალმწოთებას შვილის თვითნებური პოლიტიკით, იმ უგუნური მსხვერპლით, დაღუპვას რომ უქადის მრავალწლიანი ომით დაუძლურებულ ერს.“

მარჯანიშვილის თეატრის წინ გაიხსნა მისი სახელობის ვარსკვლავი, გახდა თბილისის საპატიო მოქალაქე, დააჯილდოვეს „ხელოვნების ქურუმის“ წიდებით. მუდამ ტაშით ხვდებიან და ტაშით აცილებენ.

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„ეუხენა ბალბოა“ – ბეჭია ეუხენა

სპექტაკლის „ეუხენა ბალბოა“ შემოქმედებითი ჯგუფი

დიმიტრი ხვთისიაშვილი,
ლევან წულაძე
და თამარ სხირტლაძე

ზვიად სხირტლაძე და თამარ სხირტლაძე

და აი ახლა ჩვენს მეორე ერთობლივ ნამუშევარზეც გიამბობთ. ერთ მშვენიერ დღეს თეატრში შემხვდა ბატონი ლევან წულაძე და მითხრა – სპეციალურად ქალბატონი თამარისთვის უნდა დავდგათ მე და შენ ერთობლივად კასონას „ხეები ზეზეურად კვდებიანო“, ოღონდ სპექტაკლს „ეუხენა ბალბოა“ უნდა დავარქვათ, ქალბატონი თამარის პერსონაჟის სახელი.

არაჩვეულებრივი სამუშაო ჯგუფი შეიკრა. ქალბატონ თამარს მისი სიყრის მეგობრები გივი ბერიკაშვილი და ლეო ანთაძე უშვენებდნენ გვერდს, მამაკაცის მთავარ როლზე კი გავანანილეთ მისი ძმისშვილი, უნიჭიერესი მსახიობი ზვიად სხირტლაძე. ერთ ამოსუნთქვაზე ჩაიარა მთელმა სარეპეტიციო პროცესმა. ყველაფერი ქალბატონი თამარის გარშემო ტრიალებდა თითქოს. მხატვარმა ნინო სურგულაძემ არაჩვეულებრივი კოსტიუმები შეუკერა, ნამდვილ სცენის დედოფალს ჰგავდა, მისი ახალგაზრდა პარტნიორები ეკა ჩაიძე, ეკა მუავანაძე, მაია ტატიშვილი და ლილე ფილფანი სულ ამხნევედნენ, თან

ეხუმრებოდნენ, ნამდვილად წლებს იმატებ, ისეთი ლამაზი ხარო. ლევანთან ერთად მეც პირველად ვმუშაობდი, მთელი სარეპეტიციო პროცესი ერთ დიდ ფოიერვერკად მახსენდება, არტისტული ნიჭიერების დღესასწაულად, სადაც თითოეული მსახიობი სცენაზე სოლომდე იხარჯებოდა და უნდა გენახათ ქალბატონი თამარის გაპრეპინებული სახე კულისებიდან როცა ადვენებდა თვალს მისი ახალგაზრდა კოლეგების შრომას და ხარობდა, როცა რაღაც მოენონებოდა. ამ ყველაფრის ლოგიკური დაგვირგვინება იყო, როცა „ეუხენა ბალბოას“ პრემიერის დღეს ბატონმა გივი ბერიკაშვილმა მისი პარტნიორი ქალბატონი თეატრის წინ მართლაც რომ სცენის დედოფალივით გაიყვანა და უკვე სამარადისოდ აკიაფდა თამარ სხირტლაძის ვარსკვლავი მარჯანიშვილის თეატრის წინ, თეატრის რომლის კედლებშიც მან თავისი შემოქმედებითი ცხოვრების 72 სეზონი გაატარა და დღესაც ახალი როლის მოლოდინით იღვიძებს და იძინებს.

ერთადერთი, რაც დრო გადის, უფრო მეტად მჭირდება და მენატრება ჩემი შვილი. ეს ამოუესებელი ტკივილი და მშობლისთვის მოუშუშებელი იარაა. სანამ კოტე გვერდით მყავდა ერთმანეთის შემოძახებით გადაგვერნდა ეს ტკივილი, ახლა მარტო ვარ, თუმცა თაზოს დანატოვარით მდიდარი და ბედნიერი. ერთხელ ხერხემლის მალა მქონდა გატეხილი, საოპერაციო ვიყავი, მაგრამ სპექტაკლებს მაინც ვთამაშობდი. ექიმმა გოგლიკო მაღალაშვილმა, ჩვენი ედიშერის შვილმა, რომ იტყვიან, ოპერაციის გაკეთება „დამაძალა“. ოპერაციის წინ დამესიზმრა, კიბეზე ავდიოდი და თაზო დავინახე, სინათლეში იყო. ამდენ ხანს გალოდინე,

ძლიერ მოვალნიერები, ვუთხარი. მეგონა წამიყვანდა, მაგრამ ასე არ მოხდა. ის ოპერაციაც გადავიტანე და კვლავ შრომა გავაგრძელე.

გარეთ რომ ვარ, ვინც კი შემხვდება, ყველასგან დიდ სიყვარულს ვგრძნობ. ზოგიც მთხოვს თქვენთან ერთად ფოტოს გადაღება გვიჩდაო და მერე სახლში სულ სხვანაირი ბრუნდები: უფრო ადამიანური და წელში გასწორებული....

ჰოდა, სანამ ვარ ასეთად დავრჩიები... ანი რაღა შემცვლის...

ତୀର୍ଥକୋ

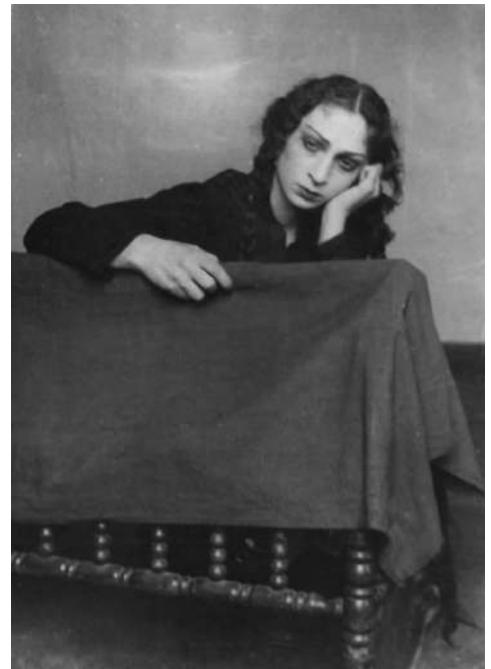
კოტე მარჯანიშვილის სახელობის დრამატული თეატრის დასი. 1958 წელი

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„უბედურება“ – მაია

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„სასტუმროს დიასახლისი“ – მსახიობი

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„ნინოშვილის გურია“ – ქრისტინე

გივი ციცქიშვილი და თამარ სხირტლაძე
სპექტაკლში „ორი ფერი“

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლის „მედეა“ შემოქმედებით ჯგუფთან ერთად

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„პიგმალიონი“ – ლედი

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში „სამსახეობა რაინდისა“ – შუშპარა

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში „ამერიკული ტრაგედია“ – ბერტინა

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„გიორგი სააკაძე“ – დიდებული

თამარ სხირტლაძე და ლეილა შოთაძე სპექტაკლში
„ჩარლის დეიდა“

სცენა სპექტაკლიდან „ტოროლა“

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„ტოროლა“ – დედოფალი იოლანტა

ალექსანდრე სიხარულიძე და თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„დევიძეების ოჯახი“

თამარ სხირტლაძე და მერაბ თაბუკაშვილი სპექტაკლში „ჩარლის დეიდა“

რუსთავის სახელმწიფო დრამატული თეატრის დასი 1971 წელი

სპექტაკლის „ექვსი შინაბერა და ერთი მამაკაცი“ შემოქმედებითი ჯგუფი
რეჟისორ იური კაკულიასთან ერთად

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში „ექვსი შინაბერა და ერთი
მამაკაცი“ – ეკა

სცენა სპექტაკლიდან „ექსი შინაბერა და ერთი მამაკაცი“

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„მეფე ლირი“ – გონერილა

სპექტაკლის „შთამომავლობა“ შემოქმედებითი ჯგუფი
კათალიკოს-პატრიარქთან, ილია მეორესთან ერთად

სპექტაკლის „შთამომავლობა“ ფინალი

თამარ სხირტლაძე და ვერიკო ანჯაფარიძე
სპექტაკლში „შთამომავლობა“

სპექტაკლის „ჰაკი აბძას“ საგასტროლო წარმოდგენის დასრულების შემდეგ ქ. მოსკოვში.
ცენტრში დაფნის გვირგვინით შემკული თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე და მარინა ბჟალავა
სპექტაკლში „ჰაკი აბძა“

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„პირისპირ“ – ნატაშა

თამარ სხირტლაძე და კოტე მახარაძე სპექტაკლში „პირისპირ“

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში „ასის წლის წინათ“ – ოთარაანთ ქვრივი

გიზო სიხარულიძე, თამარ სხირტლაძე და თამარ ბუხნიკაშვილი
სპექტაკლში „ქამუშაძის გაჭირვება“

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„ანა კარენინა“ – ბეტსი ტვერსკაია

სპექტაკლის „საქართველოს უკანასკნელი დედოფალი“ შემდეგ, დრამატურგ ჯაბა იოსელიანთან ერთად

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„მარადი ქმარი“ - კლავდია

ლეო ანთაძე და თამარ სხირტლაძე სპექტაკლის „ზვავი“ რეპეტიციაზე

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„აქ, ამ სავანეში“ - ჩიტო

მედეა ჩახავა და თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„აქ, ამ სავანეში“

მედეა ჩახავა და თამარ სხირტლაძე

მედეა ჩახავა და თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში „აქ,
ამ სავანეში“
(საკონცერტო შესრულება)

თამარ ბართაია და თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში „პიგმალიონი“ - ბაგრატიონი

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„განთიადის ფერია“ - ტელმა

სცენები სპექტაკლიდან „თოვლის დედოფალი“

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლის „თოვლის დედოფალი“ დასრულების
შემდეგ შვილთაშვილებთან ერთად

სპექტაკლის „ეუხენა ბალბოა“ შემოქმედებითი ჯგუფი

„ეუხენა ბალბოა“

თამარ სხირტლაძე - ბებია ეუხენა

თამარ სხირტლაძე, ზვიად სხირტლაძე და ეკა მუავანაძე

თამარ სხირტლაძე და ეკა ჩხეიძე

თამარ სხირტლაძე და გივი ბერიკაშვილი

„ეუხენა ბალბოა“

თამარ სხირტლაძე, მაია ტატიშვილი
და ეკა მუავანაძე

სცენები
სპექტაკლიდან

„ეუხენა ბალბოა“

სცენები სპექტაკლიდან

„ეუხენა ბალბოა“

თამარ სხირტლაძე და ზურაბ ბერიკაშვილი

ეკა ჩხეიძე და თამარ სხირტლაძე

ვარსკვლავის გახსნის დღე

სპექტაკლის „ეუხენა ბალბოა“ ფინალი

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში
„თეთრი იასამანი“ - თამთა

თამარ სხირტლაძე მის საიუბილეო საღამოზე
2014 წელი

თეონა ქოქრაშვილი
და თამარ სხირტლაძე
სპექტაკლის
„ჰაჯი მურატი“
დასრულების შემდეგ

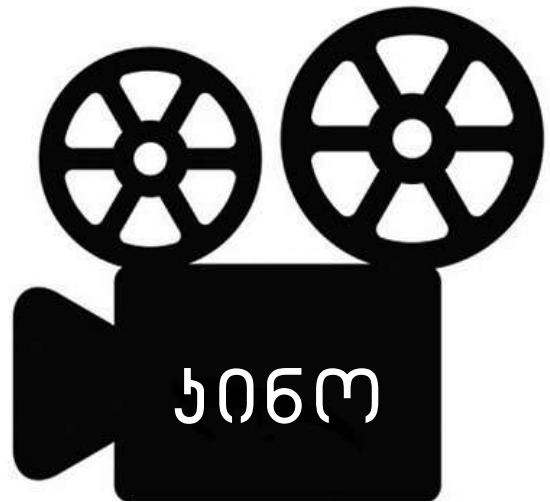
თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში „ჰაჯი მურატი“ - ბახუ მესედუ

თამარ სხირტლაძე და გივი ჩიუგუაშვილი სპექტაკლში „ჰაჯი მურატი“

სპექტაკლის „ჰაჯი მურატი“ ფინალი

კადრი ფილმიდან „აბეზარა“

თამარ სხირტლაძე ფილმში „ზოგი ჭირი მარგებელია“

კადრი ფილმიდან „შეხვედრა წარსულთან“

კადრი ფილმიდან „წინაპართა მიწა“

კადრები ფილმიდან „გზის დასაწყისი“

კარლო საკანდელიძე და თამარ სხირტლაძე
ფილმში „გრაციოზი“

თამარ სხირტლაძე ფილმში „გრაციოზი“

კადრი ფილმიდან „სიცილი“

თამარ სხირტლაძე და ლეო ფილფანი
ფილმში „სიცილი“

თამარ სხირტლაძე ფილმში „ორშაბათი - მძიმე დღეა“

თამარ სხირტლაძე ფილმში „მეცამეტე გოჭი“

თამარ სხირტლაძე ფილმში „დღეს ღამე უთენებია“

ვაჟა ფირცხალაიშვილი, ზეინაბ ბოცვაძე და თამარ სხირტლაძე
ფილმში „ბატონი ავანტურისტები“

დალი ჩიტალაძე და თამარ სხირტლაძე ფილმში „ზვარაკი“

კადრები ფილმიდან „ზვარაკი“

გიორგი გეგეჭკორი და თამარ სხირტლაძე ფილმში „ველდ“

კადრი ფილმიდან „უძინართა მზე“

თამარ სხირტლაძე სასინჯ გადაღებაზე

კადრები ფილმიდან „განვეღ“

კადრები ფილმიდან „დედუნა“

კადრი ფილმიდან „ცხოვრება დონ კიხოტისა და სანჩოსი“

თამარ სხირტლაძე ფილმში „ცხოვრება დონ კიხოტისა და სანჩოსი“

რევაზ ჩხეიძე და თამარ სხირტლაძე გადასაღებ მოედანზე

ფილმის „ცხოვრება დონ კიხოტისა და სანჩოსი“ გადასაღებ მოედანზე

კადრი ფილმიდან „მიჯაჭვული რაინდები“

თამარ სხირტლაძე ფილმში „ადამიანთა სევდა“

გივი ბერიკაშვილი და თამარ სხირტლაძე ფილმის „სიყვარულის ცეცხლი“
გადასაღებ მოედანზე

თამარ სხირტლაძე და ლეილა შოთაძე ფილმში „ადამიანთა სევდა“

თამარ სხირტლაძე ფილმში „ადამიანთა სევდა“

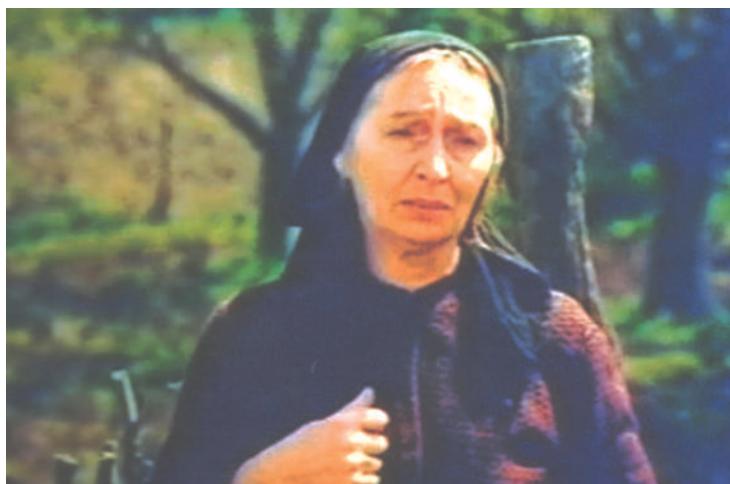
გურანდა გაბუნია და თამარ სხირტლაძე სასინჯ გადაღებაზე ფილმისთვის
„დღეს ღამე უთენებია“

სასინჯ გადაღებაზე ფილმისთვის
„დღეს ღამე უთენებია“

თამარ სხირტლაძე ფილმში
„ექვსი თოვლიანი დღე“

თამარ სხირტლაძე ფილმში „ფესვები“

კადრი ფილმიდან „ორომტრიალი“

თამარ სხირტლაძე ფილმში
„მიჯაჭვული რაინდები“

კადრები ფილმიდან „27 დაკარგული კოცნა“

თამარ სხირტლაძე ფილმში „სკაპენის ოინები“

კადრები ფილმიდან „მეტიჩარა“

თამარ სხირტლაძე და ბიძინა ჩხეიძე ფილმში „მაცხოვრის საფლავზე დანთებული სანთელი“

კახი კავსაძე და თამარ სხირტლაძე ფილმში „ყველაფერი ადამიანებზე“

თამარ სხირტლაძე ფილმში „37“

კადრი ფილმიდან „ნუცას სკოლა“

გიორგი აბაშიძევილი და თამარ სხირტლაძე

ნანა ფარუაშვილი,
ვლადიმერ ცხვარიაშვილი
და თამარ სხირტლაძე

„აღმოსავლეთის ექსპრესი“

აკაკი მესაბლიშვილი,
ნანა ფარუაშვილი,
და თამარ სხირტლაძე

კადრი ფილმიდან „ცხოვრება დონ კიხოტისა და სანჩოსი“

რამაზ ჩხილეგაძე და თამარ სხირტლაძე ფილმის „მიჭაჭვული რაინდები“
გადასაღებ მოედანზე

კადრები ფილმიდან „მოდი, ვილაპარაკოთ“

ოჯახი
კოლეგიაზ
განვითარები

თამარ სხირტლაძის მამა
ერმილე სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძის დედა
ევა მაჭარაშვილი

ვახტანგ და თამარ სხირტლაძეები

თამარ და ზაირა სხირტლაძეები

თამარ და ზაირა სხირტლაძეები

თამარ სხირტლაძე მეგობრებთან ერთად

თამარ სხირტლაძე კოლეგებთან ერთად

თამარ სხირტლაძე მეგობრებთან ერთად

ნათელა იონათამიშვილი, თამარ სხირტლაძე,
ალექსანდრე უორუოლიანი

თამარ სხირტლაძე მეგობრებთან ერთად

თამარ სხირტლაძე გაბრიელ ღვინიაშვილი, ქეთევან ესაიაშვილი და გულიკო ნიკოლოზიშვილი

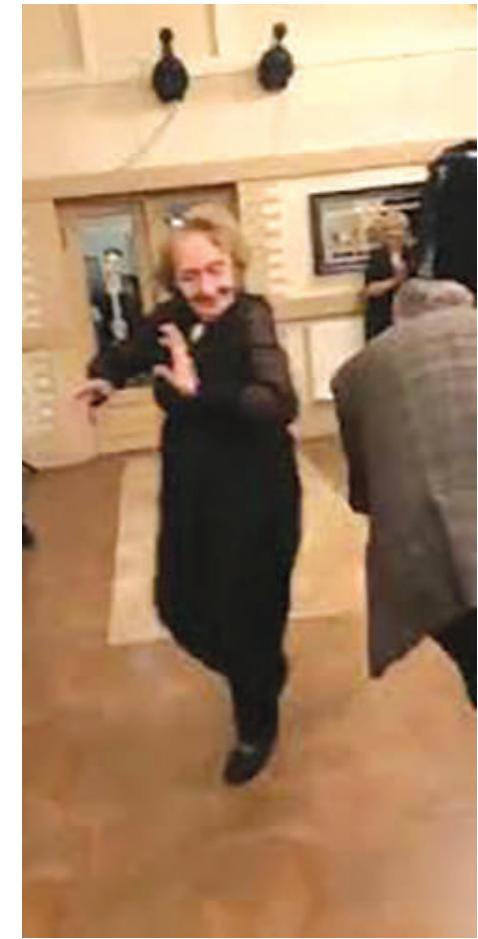
თამარ სხირტლაძე მეგობრებთან ერთად

თამარ სხირტლაძე და ქეთევან ესაიაშვილი

ცეკვავს თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე მარჯანიშვილის სახელობის თეატრის მსახიობებთან ერთად

იური ზავადსკის და ფაინა რანევსკაიას შეხვედრა მარჯანიშვილის სახელობის თეატრის კოლექტივთან

თემურ ჩხეიძის საიუბილეო საღამოს შემდეგ

თამარ სხირტლაძე და გივი ბერიკაშვილი

თამარ სხირტლაძე, შალვა პეტრიაშვილი და გივი ბერიკაშვილი

გივი ბერიკაშვილი და თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე და გივი ბერიკაშვილი

ზურაბ ბერიკაშვილი და თამარ სხირტლაძე

მანანა ბერიკაშვილი, თამარ სხირტლაძე და გიორგი ქავთარაძე

თამარ სხირტლაძე და ედუარდ შევარდნაძე

კემალ ლალანიძე, თამარ სხირტლაძე, ბიძინა ივანიშვილი და კახი კავსაძე

თამარ სხირტლაძე სალომე ზურაბიშვილის პროგრამის პრეზენტაციაზე
რუსთაველის სახელობის თეატრში

მედეა ამირანაშვილი და თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე და ნონა გაფრინდაშვილი

გია ბალაშვილი, თამარ სხირტლაძე
და ჯერალ ბალაშვილი

თამარ სხირტლაძე მეგობრებთან ერთად

თამარ სხირტლაძე, რუსუდან ბოლქვაძე და ლია მიქაძე

მარიკა კვალიაშვილი და თამარ სხირტლაძე

გურამ ფირცხალავა და თამარ სხირტლაძე ფილმის
„ადამიანთა სევდა“ გადასალებ მოედანზე

მერაბ კოკოჩაშვილი, ნიკა წულუკიძე, თამარ სხირტლაძე
და კახი კავსაძე

თამარ სხირტლაძე
და კახი კავსაძე

თამარ სხირტლაძე
და ნიკა წულუკიძე

მედეა ჩახავა და თამარ სხირტლაძე

მედეა ჩახავა და თამარ სხირტლაძე ვიდეოფილმში
„აქ, ამ სავანეში“

თამარ სხირტლაძე და მედეა ჩახავა რაგბის
სარეკლამო კლიპის გადაღებაზე

თამარ სხირტლაძე კოლეგებთან და მეგობრებთან ერთად

თამარ სხირტლაძე და ნოდარ მგალობლიშვილი

თამარ სხირტლაძე და გულიკო კაკაბაძე

თამარ სხირტლაძე და ეკა ჩხეიძე

ეკა მუავანაძე და თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე და რუსუდან ბოლქვაძე

თამარ სხირტლაძე და ეკა მაზმიშვილი

თამარ სხირტლაძე და ქეთი ჩხეიძე

თამარ ბართაია, დიმიტრი ხვთისიაშვილი და თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე და გია მარლანია

თემურ ჩხეიძე, თამარ სხირტლაძე, დემიკო ლოლაძე, მალხაზ ბებურიშვილი,
ჟანრი ლოლაშვილი და ოთარ მელვინეთუხუცესი

შოთა პაპავა და თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე კოლეგებთან ერთად მარჯანიშვილის სახელობის თეატრის წინ

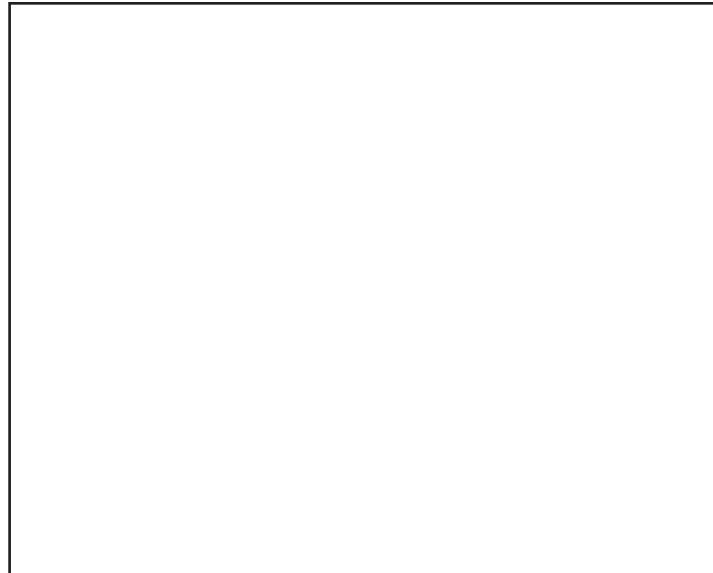
თამარ სხირტლაძე კოლეგებთან და მეგობრებთან ერთად კოტე თოლორაიას გახსენების საღამოზე

თამარ სხირტლაძე, ნანა მჭედლიძე, ანა კალანდაძე, დოდო ჭიჭინაძე
და მარიკა კვალიაშვილი

თამარ სხირტლაძე ინტერვიუზე

თამარ სხირტლაძე ტელეკომპანია „იმედში“

თენგიზ არჩვაძე, დიმიტრი ხვთისიაშვილი, თამარ სხირტლაძე
და გიორგი კალანდია

თამარ სხირტლაძე თენგიზ არჩვაძის წიგნის პრეზენტაციაზე
ხელოვნების სასახლეში

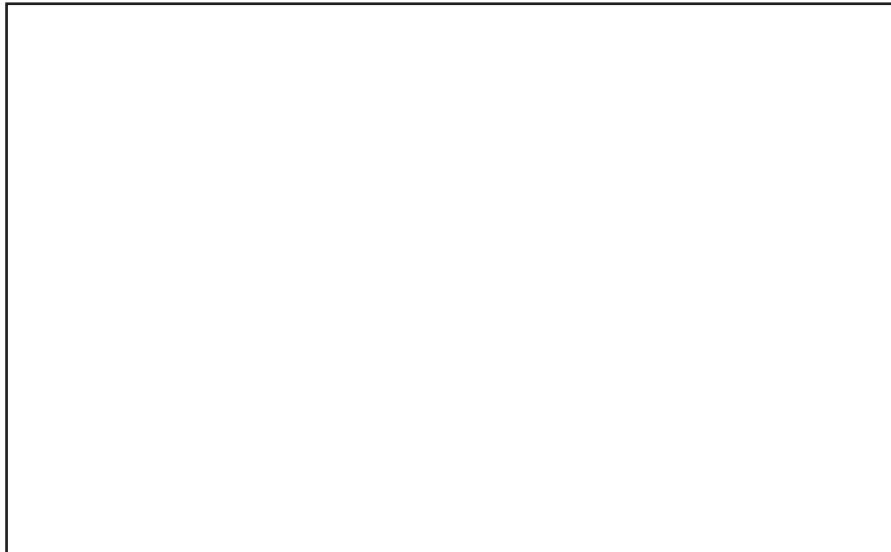
თამარ სხირტლაძე და სოფიკო ჭიაურელი

დიმიტრი ხვთისიაშვილი, ნათია კუპატაძე და თამარ სხირტლაძე

კოტე თოლორაია, ნიკა წულუკიძე, თამარ სხირტლაძე და გიორგი ქავთარაძე

თამარ სხირტლაძე, ნიკა წულუკიძე და ანა ალექსიშვილი პრემია
„დურუჯის“ დაჯილდოვებაზე

დავით ნარმანია, თამარ სხირტლაძე და ფრიდონ სულაბერიძე
„საპატიო თბილისელის“ ტიტულის მინიჭებისას

თამარ სხირტლაძე, კოტე თოლორაია და ზაზა გაბუნია

თამარ სხირტლაძე კოლეგებთან და უურნალისტებთან ერთად ტელეკომპანია „იმედში“

თამარ სხირტლაძე პატარა თაზო თოლორაიასთან, ედიშერ მაღალაშვილი პატარა გოგი მაღალაშვილთან
ერთად, ელენე ყიფშიძე პატარა ზურაბ ყიფშიძესთან ერთად,
თინა ღამბაშიძე პატარა ბიძინა ჩხეიძესთან ერთად

რუსულან თოლორაია

თაკო თოლორაია

რუსუდან თოლორაია, ქეთევან ესაიაშვილი, თამარ სხირტლაძე,
ნინო და დიმიტრი ლორთქიფანიძეები

რუსუდან თოლორაია და გიორგი ესაიაშვილი

თაკო თოლორაია და თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე, ანასტასია ქავთარაძე, თამაზ ქავთარაძე, კოტე
თოლორაია, მარინა წულუკიძე და ნატაშა ქავთარაძე

გიორგი ესაიაშვილი, თამარ სხირტლაძე,
გიორგი ქავთარაძე და მარინა წულუკიძე

მარინა წულუკიძე და თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე შვილთაშვილებთან ერთად

ნინო ლორთქიფანიძე და თამარ სხირტლაძე

შოთიკო ქართველიშვილი, ანასტასია
ქავთარაძე და თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე შვილთაშვილებთან
დიმიტრი და ნინო ლორთქიფანიძეებთან ერთად

თამარ სხირტლაძე და გიორგი ქავთარაძე

თამარ სხირტლაძე

თამარ სხირტლაძე

რუსუდან თოლორაია, კოტე თოლორაია, თაკო თოლორაია, თამარ სხირტლაძე,
ნატაშა, მარიამ, თაზო, ანასტასია ქავთარაძეებთან და ქეთევან და ელისაბედ ესაიაშვილებთან ერთად

თამარ სხირტლაძე, თაზო თოლორაია, კოტე თოლორაია

თამარ სხირტლაძე სპექტაკლში „ეუხენა ბალბოა“ - ბებია ეუხენა

თამარ სხილტლაძის მიერ შესრულებული როლები ქართულ სცენაზე

კოტე მარჯანიშვილის სახელობის თეატრ-სტუდია:

ლენა, კუკარნიკოვა (ს. ნაიდიონოვი „ვანიუშინის ოჯახი“) რეჟ. ელენე დონაური

კოტე მარჯანიშვილის სახელობის თეატრი:

მოცეკვავე (კ. გუცელი „ურიელ აკოსტა“) რეჟ. კოტე მარჯანიშვილი, აღადგინა ვერიკო ანჯაფარიძემ

ქრისტინე (შ. დადიანი „ნინოშვილის გურია“) რეჟ. დოდო ანთაძე

ლიზა (ა. ცაგარელი „რაც გინახავს, ვეღარ ნახავ“) რეჟ. გიორგი უურული, აღადგინა ვასო გოძიაშვილმა

დიდებული (უ. ჩხეიძე „გიორგი სააკაძე“) რეჟ. შალვა ლამბაშიძე

ანა (მ. ჭიაურელი, ლ. ასათიანი „1917 წელი“) რეჟ. მიხეილ ჭიაურელი

ლამაზისეული (ი. ჭავჭავაძე „კაცია-ადამიანი?!“) რეჟ. ვასილ ყუშიტაშვილი

მსახიობი (კ. გოლდონი „სასტუმროს დიასახლისი“) რეჟ. გიგა ლორთქიფანიძე

ტყვე ქალი (ვ. კანდელაკი „მაია წყნეთელი“) რეჟ. ვახტანგ ტაბლიაშვილი

მიშეტი (ა. დიუმა „მარგარიტა გოტიე“) რეჟ. ბორის გამრეკელი

მზევინარი (ა. ყაზბეგი „მოძღვარი“) რეჟ. ვახტანგ ტაბლიაშვილი

მაია (დ. კლდიაშვილი „უბედურება“) რეჟ. შალვა ლამბაშიძე

როზალინდა (უ. შექსპირი „რომეო და ჯულიეტა“) რეჟ. ვახტანგ ტაბლიაშვილი

ლენა (ვ. მინკო „გვარს არ ვასახელებთ“) რეჟ. რამაზ ჭიაურელი

გვირისტინე (პ. კაკაბაძე „კოლმეურნის ქორნინება“) რეჟ. შალვა ლამბაშიძე, აღადგინა აკაკი კვანტალიანმა

მოახლე (უ. შექსპირი „ანტონიოს და კლეოპატრა“) რეჟ. ვახტანგ ტაბლიაშვილი

გოგო (ს. შანშიაშვილი „ახალი ფუძე“) რეჟ. არჩილ ჩხარტიშვილი

ფოსინე (კ. ბუაჩიძის „მკაცრი ქალიშვილები“) რეჟ. თენგიზ კანდინაშვილი

მაყვალა (მ. ბარათაშვილი „მარინე“) რეჟ. გიგა ლორთქიფანიძე

ბერტინა (კ. ბაზილევსკი „ამერიკული ტრაგედია“) რეჟ. გიგა ლორთქიფანიძე

ნანა (რ. ებრალიძე „ნანა“) რეჟ. თედო წეროძე

ბეტი (ტ. ბრანდონი „ჩარლის დეიდა“) რეჟ. ანზორ ქუთათელაძე
მისის პირსი (ბ. შოუ „პიგმალიონი“) რეჟ. ლილი იოსელიანი
დათიკოს მეუღლე (გ. ბერძენიშვილი „დაჭრილი არნივი“) რეჟ. მიხეილ ჭიაურელი
ლიუბიცა (დ. დობრიჩანინის „სამი ბულბულის ქუჩა №17“) რეჟ. ანზორ ქუთათელაძე
ქორო (ევრიპიდე „მედეა“) რეჟ. არჩილ ჩხარტიშვილი
მდივანი (ა.კასონა „ხეები ზეზეურად კვდებიან“) რეჟ: ვერიკო ანჯაფარიძე, თენგიზ კანდინაშვილი
ქალი (ნ. დუგლასი, ჰ. სმიტი „გადაჯაჭვულინი“) რეჟ. თენგიზ მალალაშვილი
შუშპარა (ლ. გოთუა „სამსახეობა რაინდისა“) რეჟ. გრიგოლ ლალიძე
ქეთო (ა. ალლაძე შავთვალა გოგონა) რეჟ: ანზორ ქუთათელაძე, გურამ მაცხონაშვილი
პეპელა (კ. ბუაჩიძე „ვარდი ასფურცლოვანი“) რეჟ. ლეო შატბერაშვილი
საბედო (მ. მრევლიშვილი „ზვავი“) რეჟ. ვასილ ყუშიტაშვილი
კოლმეურნე (რ. თაბუკაშვილი „გაზაფხულის ნიაღვარი“) რეჟ. ლილი იოსელიანი
ასმათი (რ. თაბუკაშვილი „რას იტყვის ხალხი“) რეჟ. ლილი იოსელიანი
მარო (ა. ზაკი, ი. კუზნეცოვი „ორი ფერი“) რეჟ. ვასილ ყუშიტაშვილი
რომელს დედა (ს. ბეგიაშვილი „უცნობი“) რეჟ. ლილი იოსელიანი
ქალი (ჯ. ქარჩხაძე „დევიძების ოჯახი“) რეჟ. ოთარ ალექსიშვილი
მონა (მ. სებასტიანი „უსახელო ვარსკვლავი“) რეჟ. ანზორ ქუთათელაძე
სოფლის გოგო (ო. ჩხეიძე „ვისია ვისი?!“) რეჟ. იური კაკულია
საფრანგეთის დედოფალი (ჟ.ანუ „ტოროლა“) რეჟ. ლევან მირცხულავა
დარია (ი. გარუჩავა, პ. ხოტიანოვსკი „შენი მიწა“) რეჟ. ნუგზარ გაჩავა
დედა (ნ. დუმბაძე „საბრალდებო დასკვნა“) რეჟ. გიგა ლორთქიფანიძე
ბებია (რ. ტომა „რვა მოსიყვარულე ქალი“) რეჟ. გიორგი თოდაძე
კაკანო (ნ.დუმბაძე, გ.ლორთქიფანიძე „მე ვხედავ მზეს“) რეჟ. გიგა ლორთქიფანიძე
მაგდა (ა.ჩხაიძე „შთამომავლობა“) რეჟ. გიგა ლორთქიფანიძე
შოუპარი (ლ.ქიაჩელი „ჰაკი აძბა“) რეჟ. თემურ ჩხეიძე
ოთარაანთ ქვრივი (ი.ჭავჭავაძე „ასის წლის წინათ“) რეჟ. თემურ ჩხეიძე
ნატაშა (ა.გელმანი „პირისპირ“) რეჟ. თემურ ჩხეიძე

მართა (ო.იოსელიანი „ადამიანი იბადება ერთხელ“) რეჟ: თემურ ჩხეიძე, გიორგი თოდაძე
ბეტსი ტვერსკაია (ლ.ტოლსტოი „ანა კარენინა“) რეჟ. მედეა კუჭუხიძე
კლარა (ა.აფიონოვი „შიში“) რეჟ. მედეა კუჭუხიძე
დარეჯან დედოფალი (ჯ.იოსელიანი „საქართველოს უკანასკნელი დედოფალი“) რეჟ. მედეა კუჭუხიძე
კომერციის მრჩეველი (ე.შვარცი „თოვლის დედოფალი“) რეჟ. მედეა კუჭუხიძე
სანათა (დ.გაჩეჩილაძე „ბახტრიონი“) რეჟ. თემურ ჩხეიძე
მისის ბოილი (ა.კრისტი „ხაფანგი“) რეჟ. მედეა კუჭუხიძე
რეკება ნერსი (ა.მილერი „სეილემის პროცესი“) რეჟ. თემურ ჩხეიძე
ეკა (ო. იოსელიანი „ექვსი შინაბერა და ერთი მამაკაცი“) რეჟ. იური კაკულია, ალადგინა თემურ ჩხეიძემ
ეფროსინე (დ.კლდიაშვილი „ქამუშაძის გაჭირვება“) რეჟ. დიმიტრი ხვთისიაშვილი
კლავდია (თ.დოსტოევსკი „მარადი ქმარი“) რეჟ. თემურ ჩხეიძე
ტელმა (ა.კასონა „განთიადის ფერია“) რეჟ. ციცინო კობიაშვილი
ბებია (ე.შვარცი „თოვლის დედოფალი“) რეჟ. ციცინო კობიაშვილი
ბაგრატიონი (ა.მორჩილაძე „პიგმალიონი“) რეჟ. ლევან წულაძე
კეიტ კელერი (ა. მილერი „ყველა ჩემი შვილია“) რეჟ. ლეო ანთაძე
ბებია ეუხენა (ა.კასონა „ეუხენა ბალბოა“) რეჟ: ლევან წულაძე, დიმიტრი ხვთისიაშვილი
ბებია (თ.ჯუჯენოლლუ „ზვავი“) რეჟ. დავით ჩხარიშვილი
ბახუ მესედუ (ლ.ტოლსტოი „ჰაჯი მურატი“) რეჟ. გიზო უორდანია
იეთარ (შ.არაგვისპირელი „გიულიჲ“) რეჟ. გიორგი თავაძე
თამთა (გ. და ნ. უორდანიები „თეთრი იასამანი“) რეჟ. გიზო უორდანია

რუსთავის თეატრი

მიმტანი (ე. როსტანი „სირანო დე ბერჟერაკი“) რეჟ. გიგა ლორთქიფანიძე
ლურია პეტრელა (ე.დ. ფილიპო „კომედიის ხელოვნება“) რეჟ. იური კაკულია
ანეტა (ა.ჩხაიძე „ხიდი“) რეჟ. ნუგზარ გაჩავა
მართა (კ. ლორთქიფანიძე „კოლხეთის ცისკარი“) რეჟ. გია ანთაძე

ეკა (ო. ოსელიანი „ექვსი შინაბერა და ერთი მამაკაცი“) რეუ. იური კაკულია
დედა (ლ. პირანდელი „ავტორის მაძიებელი ექვსი პერსონაჟი“) რეუ. გია ანთაძე
ფატი (თ. ჭილაძე „სურათები საოჯახო ალბომიდან“) რეუ. გიზო სიხარულიძე
დედოფალი გერტრუდა(ი. კატონა „ბანკ-ბანი“) რეუ. გაბონ ბერენი
კნეინა ჩიტუნია (შ. დადიანი „გუშინდელნი“) რეუ. აკაკი ვასაძე
ქალი (ზ. სკოვრონსკი „მაესტრო“) რეუ: გიგა ლორთქიფანიძე
გონერილა (უ. შექსპირი „მეფე ლირი“) რეუ. გიგა ლორთქიფანიძე
კვაშნია (მ. გორკი „ფსკერზე“) რეუ: გიგა ლორთქიფანიძე, ნუგზარ გაჩავა
დედა (ნ. დუმბაძე „საბრალდებო დასკვნა“) რეუ. გიგა ლორთქიფანიძე

თეატრალური სარდაფი

დედა (ა.კამიუ „გაუგებრობა“) რეუ. გიორგი ოვაშვილი
კეიტ კელერი (ა.მილერი „ყველა ჩემი შვილია“) რეუ. ლეო ანთაძე

სამეფო უბნის თეატრი

ჩიტო („აქ, ამ სავანეში“ – თ.ბართაია „სარკე“) რეუ. მამუკა ტყემალაძე

პირველი და სატელევიზიო სპეციალური თამარ სხირტლაძის მონაწილეობით

„აბეზარა“ რეჟ. ნიკოლოზ სანიშვილი 1956

„შეხვედრა წარსულთან“ რეჟ. სიკო დოლიძე 1966

„გათენების წინ“ რეჟ. გუგული მგელაძე 1971

„არ დაიჯერო, რომ აღარა ვარ“ რეჟ. გუგული მგელაძე 1975

„ერთი ნახვით შეყვარება“ რეჟ. რეზო ესაძე 1975

„მოხეტიალე რაინდები“ რეჟ. თემურ ფალავანდიშვილი 1975

„თვალი პატიოსანი“ რეჟ. შოთა მანაგაძე 1976

„აღმოსავლეთის ექსპრესი“ რეჟ. ოთარ კობერიძე 1976

„წინაპართა მიწა“ რეჟ: გიგა ლორთქიფანიძე, გიული ჭოხონელიძე 1979

„მეცამეტე გოჭი“ რეჟ. რევაზ ჭარხალაშვილი 1975

„ქართლოსიანთა საკურთხეველი“ რეჟ. ალინა აბაშიძე 1982

„გზის დასაწყისი“ რეჟ. ლიანა ელიავა 1982

„დღეს ღამე უთენებია“ რეჟ. ლანა ლოლობერიძე 1983

„ქამუშაძის გაჭირვება“ რეჟ. ნინო შარაბიძე 1983 (სატელევიზიო თეატრი)

„ორშაბათი – ჩვეულებრივი დღეა“ რეჟ. ვალერიან კვაჭაძე 1984

„სკაპენის ოინები“ რეჟ: გიორგი კალატოზიშვილი, მიხეილ კალატოზიშვილი 1984

„ჭოგი ჭირი მარგებელია“ რეჟ. პავლე ჩარკვიანი 1984

„ადამიანთა სევდა“ რეჟ. გოდერძი ჩოხელი 1984

„დედუნა“ რეჟ. დავით ჯანელიძე 1985

„ბატონი ავანტურისტები“ რეჟ. ბიძინა ჩხეიძე 1985

„ექვსი თოვლიანი დღე“ რეჟ. იური კვაჭაძე 1986

„მოდი, ვილაპარაკოთ“ რეჟ. რამაზ გიორგობიანი 1986

„ორომტრიალი“ რეჟ. ლანა ლოლობერიძე 1986

- „ველდი“ რეჟ. ნაზიმ ტულიახოჯაევი 1987
- „ფესვები“ რეჟ. გუგული მგელაძე 1987
- „ვარსკვლავთცვენა“ რეჟ. თემურ ჩხეიძე 1987 (სატელევიზიო თეატრი)
- „როცა ჩაგიქროლებს, რაც ვერ ჩაგივლის“ რეჟ. კახა მელითაური 1988
- „გრაციოზო“ რეჟ. არმაზ ბურნაძე 1988
- „წინამორბედი“ რეჟ. იური კვაჭაძე 1988
- „მეტიჩარა“ რეჟ: ნელი ნენოვა, გენო წულაია 1988
- „თეთრი დროშა“ რეჟ. გოდერძი ჩოხელი 1989
- „ცხოვრება დონ კიხოტისა და სანჩიოსი“ რეჟ. რევაზ ჩხეიძე 1989
- „ზვარაკი“ რეჟ. გენო ჩირაძე 1990
- „განვედ“ რეჟ. დიმიტრი ასტრახანი 1991
- „ლოლიტა“ რეჟ. რამაზ გიორგობიანი 1991
- „სიცივე“ რეჟ. პუსეინ ერკენოვი 1992
- „უძინართა მზე“ რეჟ. თემურ ბაბლუანი 1992
- „ოქროს ობობა“ რეჟ: მიხეილ ანთაძე. გოგი ქავთარაძე, დავით კვირცხალია 1992
- „გალსი პეჩორაზე“ რეჟ. ლანა ღოლობერიძე 1992
- „ციხე-სიმაგრე“ რეჟ. დავით ჯანელიძე 1993
- „კალმასობა იოანესი“ რეჟ. ზურაბ მექვაბიშვილი 1993
- „გზა ტაძრისკენ“ რეჟ. ზურაბ მექვაბიშვილი 1994
- „ლუკას სახარება“ რეჟ. გოდერძი ჩოხელი 1998
- „მიჯაჭული რაინდები“ რეჟ. გოდერძი ჩოხელი 1999
- „ზაფხული, ანუ 27 დაკარგული კოცნა“ რეჟ. ნანა ჯორჯაძე 2000
- „ნუცას სკოლა“ რეჟ. მერაბ კოკოჩაშვილი 2000
- „სიყვარულის ცეცხლი“ რეჟ. გოდერძი ჩოხელი 2003
- „მაცხოვრი საფლავზე დანთებული სანთელი“ რეჟ. რევაზ ჩხეიძე 2008
- „ჯართოსანი“ რეჟ. ნონა გიუნაშვილი 2009
- „გული+“ რეჟ. ირაკლი ჩხილევაძე 2011

„დაბრუნება“ რეჟ. გიორგი აბაშიშვილი 2012

„37“ რეჟ. დემეტრე სხირტლაძე 2012

„სიყვარული აქცენტით“ რეჟ. რეზო გიგინეიშვილი 2012

„ყველაფერი ადამიანებზე“ რეჟ. გიორგი აბაშიშვილი 2013

„პრეზიდენტი“ რეჟ. მოჰსენ მაჰმალბაფი 2014

„სიცოცხლიდან სიცოცხლემდე“ რეჟ. ბექა სიხარულიძე 2019

ტელე-სერიალები თამარ სხირტლაძის მონაწილეობით

„ცხელი ძალლი“ რეჟ. ზაზა ურუშაძე (ტელეკომპანია „იმედი“)

„შუა ქალაქში“ რეჟ. გოჩა კორხელაური (ტელეკომპანია „იმედი“)

„ჩემი ცოლის დაქალები“ რეჟ. გიორგი ლიფონავა (სამაუწყებლო კომპანია „რუსთავი 2“)

„ლვინის გზა“ რეჟ. არვიდას შლაპიკასი (ტელეკომპანია „იმედი“)

„ფსიქოპატთა თამაშები“ რეჟ. ოთარ შამათავა (ტელეკომპანია „იმედი“)

საპატიო წოლებები

- 1956 – რესპუბლიკურ დათვალიერებაზე პრემია ეპიზოდური როლისათვის (მაყვალა – „მარინე“)
- 1976 – საქართველოს დამსახურებული არტისტი
- 1982 – თელავის თეატრალურ ფესტივალზე ქალის ეპიზოდური როლის შესრულებისათვის (შოუჰარი – „ჰაკი აძბა“)
- 1985 – საქართველოს სსრ სახელმწიფო პრემია კინოფილმში „დღეს ღამე უთენებია“ მთავარი როლის შესრულებისთვის
- 1990 – საქართველოს სახალხო არტისტი
- 2005 – ვერიკო ანჯაფარიძის სახელობის პრემია შემოქმედებითი მოღვაწეობისათვის
- 2006 – საქართველოს სახელმწიფო პრემია, სპექტაკლში „აქ, ამ სავანეში“ ჩიტოს როლის შესრულებისათვის
- 2009 – მარჯანიშვილის თეატრის წინ გაიხსნა მისი სახელობის ვარსკვლავი
- 2014 – მიენიჭა „ხელოვნების ქურუმი“
- 2016 – გახდა თბილისის საპატიო მოქალაქე

თუ მსახიობს თეატრში ყოველთვის აქვს სამუშაო, ეს ნიშნავს, რომ ის შემოქმედებითად არ დაბერებულა. მეც ამას ვცდილობ. ეს ჩაცმასაც ეხება და ზოგადად, ყველაფერს, უნდა მიჰყვე ახალგაზრდობას. ასეთი ფრაზა არსებობს „მოთხოვნადი ადამიანი“. როცა დამირეკავენ და ზარს ვერ ვპასუხობ, სად იყავიო? – მეკითხებიან. სან რადიოში ვარ, სან ტელევიზიაში. რა ვქნა, ძალიან მოთხოვნადი ვარ-მეთქი.